Europeiska unionens officiella tidning

SV
C-serien

C/2025/6534

4.12.2025

KOMMISSIONENS VÄGLEDNING

Kommissionens tillkännagivande: Riktlinjer om hur definitionerna av platser, industrienheter och anläggningar i enlighet med artikel 13 h i förordningen om portalen för industriutsläpp (förordning (EU) 2024/1244) ska tillämpas i praktiken

(Text av betydelse för EES)

(C/2025/6534)

Detta kommissionens tillkännagivande syftar till att hjälpa de nationella myndigheterna att tillämpa förordning (EU) 2024/1244. Endast Europeiska unionens domstol har behörighet att tolka EU-rätten med avgörande verkan.

Vägledningen har utarbetats av Europeiska miljöbyrån med stöd av dess europeiska ämnescentrum för människors hälsa och miljön. Kommissionen tackar för de värdefulla bidragen från medlemmarna och observatörerna i expertgruppen för förordningen om portalen för industriutsläpp, som aktivt har medverkat under projektets gång, bland annat i samband med workshoppar och skriftliga samråd.

INNEHÅLL

Sammanfattning 4

1. Inledning 4

2. Den geografiska hierarkin 5

3. Definitioner 7

3.1 Plats 7

3.2 Industrienhet 8

3.3 Anläggning 9

3.4 Del av anläggning 10

4. Hur man klassificerar rapporteringsenheter enligt förordningen om portalen för industriutsläpp 10

4.1 Hur man identifierar en plats för rapportering enligt förordningen om portalen för industriutsläpp 11

4.2 Hur man identifierar en industrienhet för rapportering enligt förordningen om portalen för industriutsläpp 12

4.3 Hur man identifierar en anläggning för rapportering enligt förordningen om portalen för industriutsläpp 12

4.3.1 Fast teknisk enhet 13

4.3.2 Därmed förknippad verksamhet 15

5. Sektorexempel 16

5.1 Energisektorn 16

5.2 Avfallssektorn 18

5.3 Raffinaderi och petrokemisk anläggning 19

5.4 Läkemedelsanläggning 20

5.5 Vattenutsläpp från flera anläggningar på samma plats 22

5.6 Anläggningar för intensiv fjäderfä- eller svinuppfödning och slakterier 24

5.7 Sektorer och verksamheter som inte omfattas av direktivet om industriutsläpp 25

5.7.1 Medelstora förbränningsanläggningar 25

5.7.2 Underjordsbrytning och därmed förknippad verksamhet, inklusive utvinning av råolja eller gas, antingen på land eller till havs (om verksamheten inte omfattas av bilaga I till direktivet om industriutsläpp) 25

5.7.3 Dagbrottsbrytning och stenbrottsbrytning (om verksamheten inte omfattas av bilaga I till direktivet om industriutsläpp, och om utvinningsplatsen där utvinningsverksamhet faktiskt bedrivs har en yta som motsvarar 25 hektar) 25

5.7.4 Anläggningar för rening av avloppsvatten från tätbebyggelse (med en kapacitet på minst 100 000 personekvivalenter) 28
5.7.5 Foderbaserat vattenbruk med en årlig produktionskapacitet som överstiger 500 ton 28
5.7.6 Anläggningar för byggnad och/eller nedmontering av fartyg, och för målning av eller borttagning av färg från fartyg, som har kapacitet att rymma fartyg som är 100 meter långa eller längre 30
5.7.7 Elektrolys av vatten för produktion av vätgas i industriell skala – anläggningar som inte omfattas av bilaga I till direktivet om industriutsläpp 30
6. Slutsats 30

Förteckning över förkortningar

Förkortning	Namn
EEA	Europeiska miljöbyrån
E-PRTR	Europeiskt register över utsläpp och överföringar av föroreningar
IED	Direktivet om industriutsläpp och utsläpp från djuruppfödning
IEPR	Förordningen om portalen för industriutsläpp
Inspire	Infrastruktur för rumslig information i Europa
LCP	Stor förbränningsanläggning
MCP	Medelstor förbränningsanläggning
MCP-direktivet	Direktivet om medelstora förbränningsanläggningar
Unece	FN:s ekonomiska kommission för Europa

SAMMANFATTNING

Enligt artikel 13 h i förordning (EU) 2024/1244 (*förordningen om portalen för industriutsläpp*) ska kommissionen, med bistånd från Europeiska miljöbyrån och efter samråd med medlemsstaterna, utarbeta och regelbundet uppdatera vägledning till stöd för genomförandet av förordningen, och vägledningen ska omfatta hur definitionerna av platser, industrienheter och anläggningar som fastställs i förordningen ska tillämpas i praktiken.

Denna vägledning utgör en ram för korrekt och konsekvent rapportering av miljödata från industrianläggningar i EU. Syftet är att klargöra i) definitionerna av *plats*, *industrienhet* och *anläggning* i kommissionens förordning (EU) nr 1089/2010 ([1]) (*Inspireförordningen*) genom att anpassa dem till definitionerna i förordningen om portalen för industriutsläpp och ii) definitionen av *anläggning* i direktivet om industriutsläpp 2010/75/EU, ändrat genom direktiv (EU) 2024/1785 ([2]). I vägledningen förklaras hur dessa definitioner passar in i den hierarkiska rapporteringsstruktur som krävs enligt Inspireförordningens ram för delning av rumsliga data.

Viktiga avsnitt innehåller vägledning om i) identifiering av platser, industrienheter och anläggningar, ii) beskrivning av de tekniska och operativa kopplingarna mellan industriella enheter och iii) fastställande av när flera anläggningar bör betraktas som en enda industrienhet. I vägledningen diskuteras även ”därmed förknippad verksamhet”, som bör beaktas i samband med rapportering av utsläpp från en anläggning.

I vägledningen ges olika exempel för att stödja rapporteringen i enlighet med förordningen om portalen för industriutsläpp. Vägledningen är dock inte uttömmande och täcker inte alla tänkbara fall. Det ankommer på den behöriga rapporterande myndigheten i varje medlemsstat att tillämpa vägledningen, med hänsyn till nationella förhållanden.

1. INLEDNING

Förordningen om portalen för industriutsläpp ([3]) antogs den 24 april 2024 och ersätter förordningen om det europeiska registret över utsläpp och överföringar av föroreningar ([4]). Genom förordningen inrättas ett integrerat register över utsläpp och överföringar av föroreningar på EU-nivå och genomförs därmed protokollet om register över utsläpp och överföringar av föroreningar ([5]) (*Kievprotokollet*) från FN:s ekonomiska kommission för Europa (Unece). Den första rapporteringen enligt den reviderade förordningen kommer att äga rum 2028, när medlemsstaterna kommer att rapportera uppgifter till kommissionen om utsläpp och överföringar, resursanvändning och annan kontextuell information från industrianläggningar som omfattas av rapporteringsåret 2027.

Förordningen om portalen för industriutsläpp medför en ändring av rapporteringsnivån för utsläpp jämfört med det europeiska registret över utsläpp och överföringar av föroreningar, från industrienhetsnivå (som kan omfatta en eller flera anläggningar) till anläggningsnivå. Detta kommer att möjliggöra en bättre anpassning till och överensstämmelse med direktiv 2010/75/EU om industriutsläpp, ändrat genom direktiv (EU) 2024/1785 ([6]) (direktivet om industriutsläpp och utsläpp från djuruppfödning), genom vilket industriutsläpp regleras genom tillstånd för anläggningar. Förordningen om portalen för industriutsläpp kan därför bättre stödja målen med och genomförandet av direktivet om industriutsläpp och möjliggöra en utvärdering av det direktivets ändamålsenlighet. Sammanställningen i *Answers Given by DG Environment on the Implementation of the Industrial Emissions Directive – Chapter 1*, daterad den 18 januari 2019 ([7]) (*svaren från GD Miljö*) har beaktats vid utarbetandet av denna vägledning.

Övergången till rapportering på anläggningsnivå förväntas få begränsad inverkan på rapporteringen av utsläpp från de flesta industriella verksamheter där en industrienhet utgörs av en anläggning. I andra, mer olikartade och komplexa situationer kommer vägledning och rekommendationer att krävas för att hantera den ändrade rapporteringsstrukturen och för att tillämpa de definitioner av platser, industrienheter och anläggningar som fastställs i förordningen om portalen för industriutsläpp i praktiken. Enligt artikel 13 h i förordningen om portalen för industriutsläpp ska kommissionen utarbeta sådan vägledning med bistånd från Europeiska miljöbyrån (EEA) och efter samråd med medlemsstaterna.

([1]) https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SV/TXT/?uri=CELEX%3A02010R1089-20231119.
([2]) https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SV/TXT/?uri=CELEX%3A02010L0075-20240804.
([3]) https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SV/TXT/?uri=CELEX%3A32024R1244&qid=1716560231787.
([4]) https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SV/TXT/?uri=celex%3A32006R0166.
([5]) https://unece.org/DAM/env/pp/prtr/Protocol%20texts/PRTR_Protocol_e.pdf.
([6]) https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SV/TXT/?uri=CELEX%3A02010L0075-20240804.
([7]) https://circabc.europa.eu/ui/group/06f33a94-9829-4eee-b187-21bb783a0fbf/library/cbcfa4fc-cb8e-4cd7-bf7a-cbba10c28fb4?p=1&n=10&sort=modified_DESC.

Syftet med denna vägledning är att uppfylla detta krav genom att i) ge exempel på vad som är en plats, en industrienhet och en anläggning, ii) ge sektorspecifika exempel på förhållandena mellan industrienheter och anläggningar och iii) lämna rekommendationer om hur de bör tillämpas och hanteras för rapportering av industriutsläpp. Ett viktigt mål med denna vägledning är att fastställa en gemensam tolkning av begreppen *industrienhet* och *anläggning* bland industriella verksamhetsutövare och behöriga myndigheter i medlemsstaterna i samband med rapporteringen enligt förordningen om portalen för industriutsläpp. Att uppnå detta mål kommer att säkerställa enhetligare och mer exakta rapporterade uppgifter.

I denna vägledning ges olika exempel för att stödja rapporteringen i enlighet med förordningen om portalen för industriutsläpp. Vägledningen är dock inte uttömmande och täcker inte alla tänkbara fall. Det ankommer på den relevanta behöriga rapporterande myndigheten i varje medlemsstat att tillämpa förordningen, med hänsyn till nationella förhållanden.

Vägledningen har följande struktur:

— I avsnitt 2 beskrivs de hierarkiska rapporteringsnivåerna inom industriella produktionsanläggningar.

— I avsnitt 3 definieras var och en av de hierarkiska nivåerna.

— I avsnitt 4 förklaras hur man identifierar platser, industrienheter och anläggningar för rapportering enligt förordningen om portalen för industriutsläpp. Avsnittet innehåller även uppgifter om tekniska enheter och tekniska kopplingar.

— I avsnitt 5 ges flera exempel på förhållanden mellan industrienheter och anläggningar.

— Avsnitt 6 innehåller avslutande anmärkningar och en förteckning över resurser för ytterligare vägledning.

Genom kommissionens genomförandebeslut (EU) (EU) 2018/1135 ([8]) inrättades EU-registret över industrianläggningar, och denna vägledning är avsedd att komplettera handboken för rapportörer om EU-registret över industrianläggningar ([9]) och eventuella senare uppdateringar. Handboken innehåller all viktig information för att beskriva hur industriella verksamhetsutövare bör rapportera de relevanta dataflöden som anges i förordningen om portalen för industriutsläpp och direktivet om industriutsläpp och utsläpp från djuruppfödning. Även om denna vägledning kan användas som ett fristående dokument rekommenderas att den används tillsammans med handboken för rapportörer om EU-registret över industrianläggningar.

Denna vägledning omfattar inte de regler om sammanlagda utsläpp från uppfödning av fjäderfä och svin som anges i artikel 70b i det reviderade direktivet om industriutsläpp. Enligt artikel 70b.2 i direktivet om industriutsläpp kommer kommissionen, efter samråd med EU:s medlemsstater, att offentliggöra specifika riktlinjer ”om kriterierna för när olika anläggningar ska betraktas som en enda enhet” i denna sektor enligt artikel 70b.1 i samma direktiv.

2. DEN GEOGRAFISKA HIERARKIN

Den hierarkiska rapporteringen av industriella produktionsanläggningar enligt förordningen om portalen för industriutsläpp och kommissionens genomförandebeslut (EU) (EU) 2018/1135 bygger på Inspireförordningen ([10]) och innebär att information om industriell verksamhet ska organiseras och presenteras på ett strukturerat sätt. Syftet med Inspireförordningen är att skapa en harmoniserad ram för delning av rumsliga data i Europa, inklusive data om miljö- och industriaspekter. Industriella produktionsanläggningar kategoriseras utifrån typ, verksamhet och miljöpåverkan. Den hierarkiska strukturen omfattar vanligtvis olika nivåer som gör det möjligt att rapportera olika typer av information, som läge, produktionsprocesser och utsläppsdata. Detta tillvägagångssätt underlättar en enhetlig integrering av data från flera källor, vilket möjliggör omfattande rumslig analys, gränsöverskridande jämförelser och välgrundat beslutsfattande om miljöpolitik och industrilagstiftning.

([8]) https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SV/TXT/PDF/?uri=CELEX:32018D1135&from=SV.

([9]) Senaste versionen från den 19 december 2024: https://cdr.eionet.europa.eu/help/euregistry/Documents/EU%20Registry_Manual%20for%20Reporters_v1.12.pdf.

([10]) https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SV/TXT/?uri=CELEX%3A02010R1089-20231119, bilaga IV avsnitt 8.2.

I Inspireförordningens datastruktur definieras hierarkiska lager inom industriella produktionsanläggningar på grundval av deras geografiska förhållanden enligt följande:

— Produktionsplatser.

— Produktionsanläggningar.

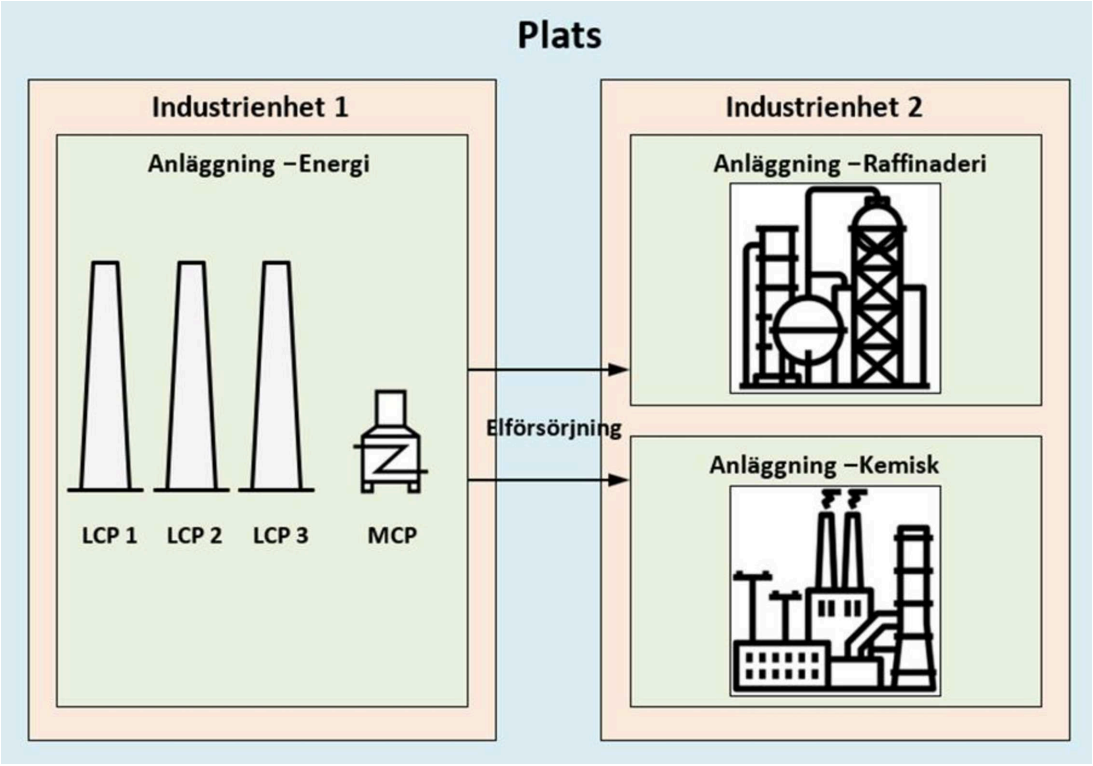
— Produktionsinstallationer.

— Delar av produktionsinstallation.

Figur 2.1 visar hierarkin samt ett scenario där det finns en teknisk koppling mellan kraftverket i industrienhet 1 och raffinaderiet och den kemiska anläggningen i industrienhet 2. Trots den tekniska kopplingen (dvs. elförsörjningen, som anges av pilarna) drivs industrienheterna av olika fysiska eller juridiska personer och är följaktligen åtskilda – efter verksamhetsutövare (enligt definitionen av *industrienhet* i förordningen om portalen för industriutsläpp; se avsnitt 3.2). De olika kombinationerna av industrienhet, anläggning och teknisk koppling diskuteras i detalj i avsnitt 4.

Figur 2.1

Ett enkelt schematiskt diagram över en industrianläggning

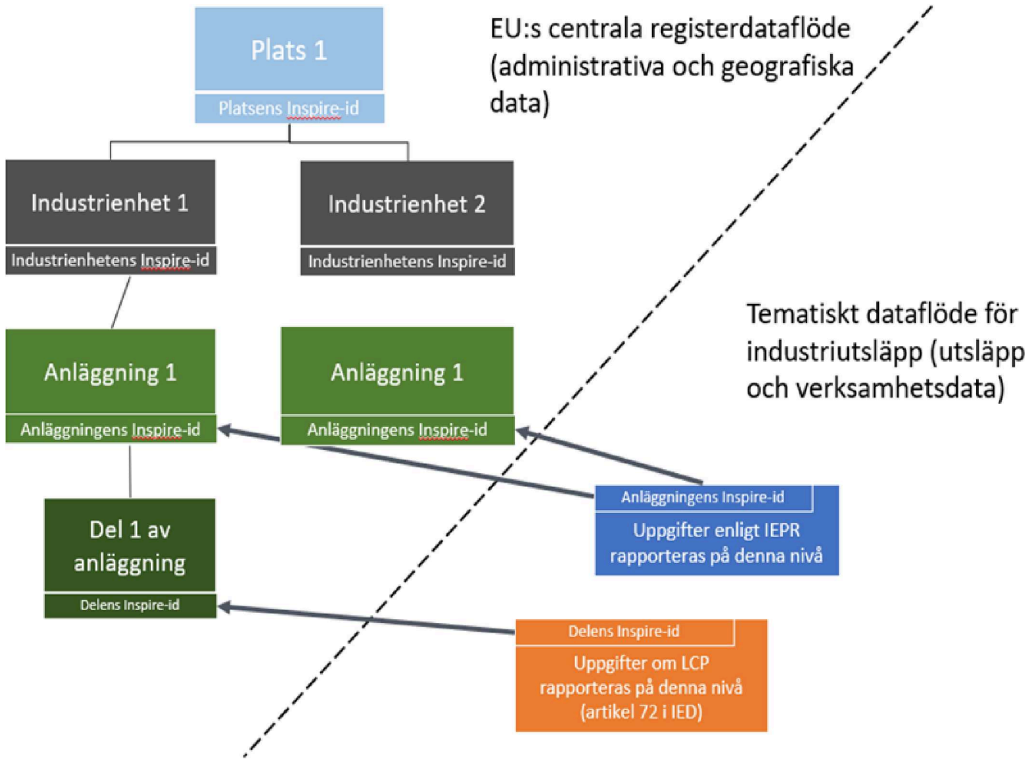

Enligt Kievprotokollet ska rapportering av industriell verksamhet inom dess tillämpningsområde ske på anläggningsnivå och en anläggning definieras i linje med Inspireförordningen. Enligt förordningen om portalen för industriutsläpp ska verksamhetsutövaren rapportera på anläggningsnivå, vilket kan spåras på industrienhetsnivå. Att fortsätta att identifiera anläggningarnas överordnade industrienhet kommer att ge kontinuitet med historiska tidsserier (rapporterade enligt det europeiska registret över utsläpp och överföringar av föroreningar) som innehåller information om utsläpp och överföringar på industrienhetsnivå. Förordningen om portalen för industriutsläpp kräver också rapportering av den ”överordnade plats” som rymmer industrienheten och anläggningen eller anläggningarna. Även om förordningen om portalen för industriutsläpp nu fokuserar på rapportering av miljöinformation om anläggningar, finns det således fortfarande ett viktigt krav på att kunna presentera data på industrienhets- och platsnivå.

Figur 2.2 illustrerar de föreslagna nya dataflödena för rapportering av administrativ, geografisk och tematisk information enligt förordningen om portalen för industriutsläpp. De flesta industrienheter som rapporterades till EU-registret över industrianläggningar under 2022 har ett-till-ett-förhållande med en anläggning enligt direktivet om industriutsläpp (t.ex. industrienhet 1 innehåller anläggning 1), och det finns industrienheter som har mer än en anläggning. Det bör noteras att en anläggning enligt direktivet om industriutsläpp också kan innehålla en del av en anläggning.

Figur 2.2

Dataflöden för industriutsläpp

3. DEFINITIONER

I detta avsnitt förklaras definitionerna av plats, industrienhet, anläggning och del av anläggning i förordningen om portalen för industriutsläpp.

3.1 **Plats**

I avsnitt 8.2.4 i bilaga IV till Inspireförordningen definieras en produktionsplats som ”[a]ll mark på en viss geografisk position där produktionsanläggningen låg, ligger eller är avsedd att ligga. Detta omfattar all infrastruktur, utrustning och allt material”. I förordningen om portalen för industriutsläpp anges att *plats* avser ”anläggningens och industrienhetens geografiska läge” (se figur 2.1).

I handboken för rapportörer om EU-registret över industrianläggningar ([11]), som getts ut av Europeiska miljöbyrån (EEA) och som hjälper rapporterande länder att lämna in uppgifter, klargörs att en plats omfattar ett eller flera industriområden där verksamhet bedrivs av olika verksamhetsutövare vid relaterade industrienheter och anläggningar. För att en plats ska kunna identifieras måste följande kriterier vara uppfyllda:

— **Geografisk närhet:** Industrienheterna och deras anläggningar måste vara fysiskt belägna på samma plats. Det faktum att en plats är delad av en fysisk barriär, exempelvis en väg, järnväg eller flod, gör den dock inte automatiskt till två separata platser.

— **Relaterade verksamheter:** Om mer än en industrienhet eller anläggning ska ingå i samma plats måste samtliga antingen vara anslutna genom en teknisk koppling eller samarbeta för ett gemensamt ändamål (t.ex. en industrienhet som monterar bilar och tillhörande industrienheter i leveranskedjan för biltillverkning på samma plats).

([11]) https://cdr.eionet.europa.eu/help/eprtr_lcp/Documents/E-PRTR-LCP%20Manual%20for%20reporters%20v1.6.pdf.

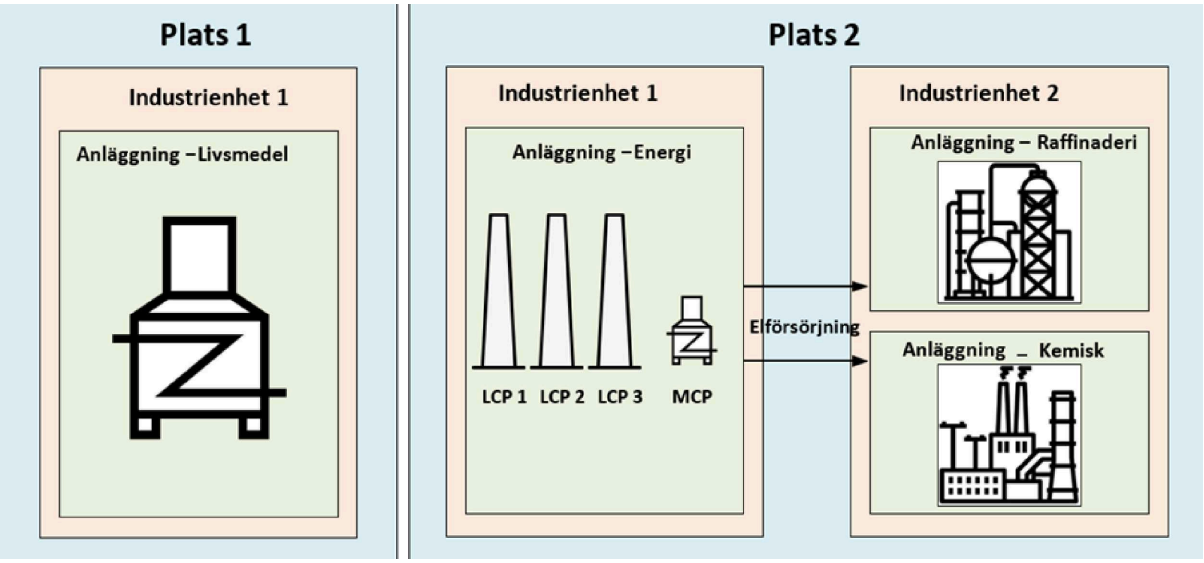
— **Utan hänsyn till ägande:** Ägarskap spelar i sig ingen roll för att definiera en plats, vilket innebär att en plats kan omfatta flera industrienheter (med olika ägare/verksamhetsutövare) om de är knutna till varandra enligt definitionen i kriteriet ovan.

— **Utan hänsyn till stadsplanering:** Flera platser kan vara belägna inom ett enda sammanhängande område som enligt stadsplaneringen är avsett för industriell verksamhet. Vid behov ska platserna särskiljas med hjälp av kriteriet i den andra punkten ovan.

Figur 3.1 illustrerar en situation där tre angränsande industrienheter utgör två platser, eftersom det inte finns några relaterade verksamheter som delas mellan de två platserna. Plats 1 innehåller en produktionsanläggning för livsmedel och drycker som drivs av ett oberoende bryggeriföretag; plats 2 innehåller två industrienheter som har olika verksamhetsutövare men relaterade verksamheter.

Figur 3.1

Ett enkelt schematiskt diagram över två industrianläggningar

3.2 Industrienhet

I avsnitt 8.2.1 i bilaga IV till Inspireförordningen definieras en produktionsanläggning som ”[e]n eller flera installationer på samma plats som drivs av samma fysiska eller juridiska person, utformad, byggd eller installerad för att uppfylla vissa produktions- eller industrisyften, inklusive all infrastruktur, utrustning och allt material”.

En industrienhet definieras i artikel 3.2 i förordningen om portalen för industriutsläpp som ”en eller flera anläggningar, eller delar därav, på samma plats och som drivs av en och samma fysiska eller juridiska person”. Det är fortfarande viktigt att behålla och använda begreppet industrienhet, även när rapporteringen av tematiska uppgifter sker på anläggningsnivå. De främsta orsakerna till detta är

— överensstämmelse med Kievprotokollet,

— överensstämmelse med artikel 5.1 a i förordningen om portalen för industriutsläpp, enligt vilken den europeiska portalen för industriutsläpp från och med 2028 måste låta användarna söka efter och ladda ner data per industrienhet,

— överensstämmelse med Inspireförordningen,

— jämförbarhet med de historiska tidsserierna av uppgifter som tidigare rapporterats inom ramen för det europeiska registret över utsläpp och överföringar av föroreningar.

Varje industrienhet ska rapporteras separat enligt förordningen om portalen för industriutsläpp, inklusive information om verksamhetsutövare, geografiska koordinater, namn och funktion, oavsett om platsen innehåller i) en industrienhet med en anläggning, ii) en industrienhet med flera anläggningar (t.ex. en kemisk anläggning och en elproduktionsenhet med samma verksamhetsutövare), eller iii) flera industrienheter (med olika verksamhetsutövare) med en eller flera anläggningar (t.ex. tre kemiska anläggningar med olika verksamhetsutövare, ett självständigt reningsverk och ett kraftverk som förser hela platsen med el). I samtliga fall ska varje industrienhet rapporteras separat, med egna specifika uppgifter och samma identifierare för den ”överordnade platsen”.

Enligt förordningen om portalen för industriutsläpp definieras en industrienhet på grundval av de verksamheter som en verksamhetsutövare ansvarar för på en plats. Den rättsliga definitionen av *verksamhetsutövare* är, enligt artikel 3.15 i direktivet om industriutsläpp som det också hänvisas till i artikel 3.8 i förordningen om portalen för industriutsläpp, ”varje fysisk eller juridisk person som helt eller delvis driver eller kontrollerar en anläggning eller förbränningsanläggning, avfallsförbränningsanläggning eller samförbränningsanläggning eller, om det finns bestämmelser om detta i den nationella lagstiftningen, varje person som har givits rätten att fatta avgörande ekonomiska beslut med avseende på anläggningens tekniska funktionssätt”. Verksamhetsutövaren ansvarar för alla verksamheter vid industrienheten enligt förordningen om portalen för industriutsläpp och direktivet om industriutsläpp. Markägaren saknar betydelse om denne inte är delaktig i driften av industrienheten.

Verksamhetsutövaren (som kan hyra industrienheten från en ägare eller vara ägaren) är ofta den juridiska person som anges i relevant tillstånd (se Box 3.1). För en anläggning enligt direktivet om industriutsläpp som har flera verksamhetsutövare som omfattas av ett tillstånd (ibland kallat ramtillstånd) ska flera industrienheter och anläggningar identifieras enligt förordningen om portalen för industriutsläpp, i linje med de olika verksamhetsutövarnas ansvarsområden. För att underlätta analysen av miljöbelastningar från dessa industrienheter bör de rapporteras under samma ”överordnade plats”. Observera att det inte krävs någon faktisk uppdelning av ett tillstånd; en sådan ”skenbar uppdelning” är endast avsedd för rapportering enligt förordningen om portalen för industriutsläpp. Närmare uppgifter anges i avsnitt 4.2.

3.3 **Anläggning**

I Inspireförordningen hänvisas i avsnitt 8.2.2 i bilaga IV till tekniska enheter, såsom maskiner, apparater, anordningar eller utrustning som är placerad på plats eller ansluten för användning, som enskilda anläggningar eller produktionslinjer inom en industrianläggning där särskilda processer eller verksamheter utförs. Dessa enheter är vanligtvis en del av en större industrianläggning och kännetecknas av sina funktioner, processer och utsläpp. Anläggningar kan bestå av en eller flera tekniska enheter (t.ex. reaktorer, ugnar eller motorer) som arbetar tillsammans för att utföra en viss funktion.

Definitionerna av en anläggning i förordningen om portalen för industriutsläpp och i direktivet om industriutsläpp är nu nästan identiska. Den enda skillnaden är att direktivet om industriutsläpp, i artikel 3.3, hänvisar till bilagorna I, Ia och VII till direktivet, medan förordningen om portalen för industriutsläpp, i artikel 3.1, hänvisar till bilaga I till förordningen, som i sin tur hänvisar till bilagorna I och Ia till direktivet. Den definition av anläggning som används i denna vägledning är därför definitionen i förordningen om portalen för industriutsläpp, som omfattar definitionen i direktivet om industriutsläpp, med undantag för de verksamheter som förtecknas i del 1 i bilaga VII till direktivet (anläggningar och verksamhet som använder organiska lösningsmedel, eftersom de inte nödvändigtvis ingår i bilaga I eller 1a till direktivet om industriutsläpp).

Ruta 3.1: Definitionen av anläggning som används i denna vägledning

Den definition av anläggning som används i denna vägledning överensstämmer med definitionen i förordningen om portalen för industriutsläpp, som omfattar samma tillämpningsområde som tillämpningsområdet för definitionen i direktivet om industriutsläpp, men som utesluter de verksamheter som förtecknas i del 1 i bilaga VII till direktivet. Definitionen av anläggning i förordningen om portalen för industriutsläpp är inte avsedd att specificera hur anläggningar fastställs enligt direktivet om industriutsläpp eller hur BAT-slutsatser bör tillämpas. Förordningen om portalen för industriutsläpp fungerar i första hand som en rapporteringsmekanism, medan direktivet om industriutsläpp tillhandahåller den rättsliga ramen för att fastställa anläggningar för tillståndsgivning och tillämpa BAT-slutsatser. Dessutom används i förordningen om portalen för industriutsläpp begreppet *industrienhet*, som inte förekommer i direktivet om industriutsläpp. Detta leder till situationer där flera verksamhetsutövare hanterar delar av samma anläggning (t.ex. i ramtillstånd, som diskuteras i avsnitt 3.2) som rapporteras som flera industrienheter, vilka var och en innehåller en eller flera anläggningar.

Även om alla verksamheter i bilagorna I och Ia till direktivet om industriutsläpp numera ingår i förordningen om portalen för industriutsläpp, omfattar förordningen följande ytterligare verksamheter:

— Medelstora förbränningsanläggningar ([12]) (om de inte omfattas av bilaga I till direktivet om industriutsläpp som en teknisk enhet eller därmed förknippad verksamhet; se kapitel 4.3.2) med en installerad tillförd effekt på minst 20 MW och under 50 MW.

— Underjordsbrytning och därmed förknippad verksamhet, inklusive utvinning av råolja eller gas, antingen på land eller till havs (om verksamheten inte omfattas av bilaga I till direktivet om industriutsläpp).

— Dagbrottsbrytning och stenbrottsbrytning (om verksamheten inte omfattas av bilaga I till direktivet om industriutsläpp), när utvinningsplatsen där utvinningsverksamhet faktiskt bedrivs har en yta på minst 25 hektar.

([12]) Förbränningsanläggningar som bedriver sådan verksamhet som avses i artikel 2 i direktiv (EU) 2015/2193.

— Anläggningar för rening av avloppsvatten från tätbebyggelse med en kapacitet på minst 100 000 personekvivalenter.

— Foderbaserat vattenbruk med en årlig produktionskapacitet på mer än 500 ton.

— Anläggningar för byggnad och/eller nedmontering av fartyg, och för målning eller borttagning av färg på fartyg, som har kapacitet att rymma fartyg som är 100 meter långa eller längre.

— Elektrolys av vatten för produktion i industriell skala av vätgas med en kapacitet som understiger 50 ton per dygn ([13]).

Avsnitt 5 om sektorexempel har ett underavsnitt om verksamhet som omfattas av förordningen om portalen för industriutsläpp, men inte av direktivet om industriutsläpp.

3.4 **Del av anläggning**

Inom ramen för Inspire kan industriell verksamhet rapporteras på flera nivåer, inklusive plats-, industrienhets- och anläggningsnivå. Den mest detaljerade rapporteringsnivå som omfattas av förordningen om portalen för industriutsläpp är del av en anläggning, vilket möjliggör detaljerad spårning av utsläpp eller andra data, såsom energianvändning eller förbränningskapacitet från specifika enheter inom en anläggning. Enligt dataspecifikationerna för Inspire kan en anläggning omfatta olika delar för olika tekniska ändamål; de olika delarna behandlas dock gemensamt som en enda anläggning om de är rättsligt eller tekniskt knutna till varandra och drivs som en enda teknisk enhet.

Begreppet *del av anläggning* definieras inte uttryckligen i direktivet om industriutsläpp eller förordningen om portalen för industriutsläpp, men avser vanligtvis komponenter eller sektioner av en anläggning, inklusive stora förbränningsanläggningar och (sam)förbränningsanläggningar för avfall. Sådana delar av en anläggning är avgörande för den övergripande driften av anläggningen och omfattas av särskilda krav enligt kapitlen III och IV i direktivet om industriutsläpp samt detaljerade rapporteringskrav enligt artikel 72 i direktivet om industriutsläpp och kommissionens genomförandebeslut (EU) 2018/1135 om fastställande av typ, format och periodicitet för den information som medlemsstaterna ska göra tillgänglig vid rapporteringen om genomförandet av direktivet om industriutsläpp.

Del av anläggning definieras inte heller i EU-registret över industrianläggningar, men anses vara en funktionell underenhet i en anläggning. Sådana underenheter utför olika uppgifter eller processer som bidrar till de totala utsläppen eller den totala miljöpåverkan från den anläggning som de ingår i. Exempelvis omfattas stora förbränningsanläggningar och avfallsförbränningsanläggningar av kapitlen III och IV i direktivet om industriutsläpp, men endast utsläpp från stora förbränningsanläggningar är, enligt artikel 72.3 i direktivet om industriutsläpp, integrerade i rapporteringsmekanismen för förordningen om portalen för industriutsläpp enligt kommissionens genomförandebeslut (EU) 2018/1135. Avfallsförbränningsanläggningar har inte motsvarande utsläppsrapporteringskrav enligt direktivet om industriutsläpp eller förordningen om portalen för industriutsläpp, men de omfattas av andra krav såsom rapportering av nominell och tillåten förbränningskapacitet. Både stora förbränningsanläggningar och avfallsförbränningsanläggningar rapporteras som *delar av anläggning* i EU-registret över industrianläggningar.

Medelstora förbränningsanläggningar med en installerad tillförd effekt på mellan 20 MW och 50 MW klassificeras dessutom också som delar av en anläggning för rapporteringsändamål enligt förordningen om portalen för industriutsläpp, förutsatt att de inte redan omfattas av bilaga I till direktivet om industriutsläpp.

4. HUR MAN KLASSIFICERAR RAPPORTERINGSENHETER ENLIGT FÖRORDNINGEN OM PORTALEN FÖR INDUSTRIUTSLÄPP

Detta avsnitt hjälper rapporterande länder att identifiera olika geografiska kännetecken för platser, industrienheter och anläggningar. Varje nivå i hierarkin enligt Inspire presenteras och analyseras (se Table 4.1). Komplexa eller nyanserade situationer kommer att kräva en bedömning i varje enskilt fall och kan kräva samråd mellan utfärdare av tillstånd vid den behöriga myndigheten och EEA eller kommissionen. EEA:s hjälpcentral kan kontaktas på industry.helpdesk@eea.europa.eu.

([13]) Medan verksamheten enligt förordningen om portalen för industriutsläpp endast avser ”produktion i industriell skala”, är det underförstått att om verksamheten har en produktionskapacitet på mer än 50 ton per dygn, omfattas detta av verksamhet 6.6 i direktivet om industriutsläpp. Det är därför underförstått att verksamhet 9 i bilaga I till förordningen om portalen för industriutsläpp avser anläggningar med en kapacitet under detta tröskelvärde.

Tabell 4.1

Geografiska kännetecken för industriella enheter

Hierarkisk nivå	Beskrivning
Plats	Det övergripande markområde som omfattar en enda industrienhet eller flera industrienheter som är funktionellt sammankopplade med varandra, antingen operativt, ekonomiskt eller tekniskt.
Industrienhet	En samling anläggningar eller tekniska enheter som drivs inom ramen för en verksamhetsutövares gemensamma ledning.
Anläggning	En särskild fast teknisk enhet, eller en grupp av tekniskt sammankopplade enheter, inom en industrienhet där industriell verksamhet bedrivs.
Del av anläggning	Delkomponenter i en anläggning, t.ex. en stor förbränningsanläggning, en (sam) förbränningsanläggning för avfall eller en medelstor förbränningsanläggning (som inte omfattas som en del av en anläggning enligt direktivet om industriutsläpp), som bidrar till en anläggnings övergripande verksamhet.

4.1 **Hur man identifierar en plats för rapportering enligt förordningen om portalen för industriutsläpp**

Följande punkter bör beaktas för att underlätta rapporteringen av en plats som rymmer en eller flera industrienheter och anläggningar.

— **Fokus på läge:** Platsen avser det fysiska läget, inte nödvändigtvis en enda industrienhet eller anläggning.

— **Kopplingars betydelse:** Verksamheter i separata områden kan betraktas som en del av samma plats om de är direkt knutna till antingen en operativ, ekonomisk eller teknisk koppling. Dessa begrepp kan beskrivas enligt vad som anges nedan.

  — **Operativ koppling:** När olika industrienheter samarbetar för att uppnå ett gemensamt industriellt mål, bör de ses som delar av en enda plats. Om en industrienhet till exempel bearbetar råmaterial och en annan monterar slutprodukten, får det ömsesidiga beroendet dem att fungera tillsammans. Att rapportera dem som en plats säkerställer en mer korrekt framställning av hur industriprocessen fungerar som helhet.

  — **Ekonomisk koppling:** Separata industrienheter kan betraktas som delar av samma plats om de ingår i eller bidrar till en enda ekonomisk verksamhet, t.ex. om de delar finansiella resurser, förvaltning eller ekonomiska mål. Denna koppling belyser verksamhetens integrerade karaktär, och om industrienheterna rapporteras som en enda plats underlättar det förståelsen för hela den industriella verksamhetens ekonomiska fotavtryck och resultat.

  — **Teknisk koppling:** Om industrienheterna delar teknisk infrastruktur, allmännyttiga tjänster eller tekniska processer kan de betraktas som delar av samma plats. Deras sammanlänkade verksamheter bidrar till en fullständig industriprocess, och att erkänna dessa kopplingar i rapporteringen ger en tydligare bild av industrinätet och resursflödena.

  Kopplingarnas betydelse ligger i att ge en mer integrerad syn på industriell verksamhet, och att se till att uppgifterna om verksamheterna på ett korrekt sätt återspeglar den sammanlänkade karaktären hos verksamheterna inom olika områden. Detta bidrar till en bättre förståelse för industriproduktionens storlek, effektivitet och räckvidd.

— **Ägande:** Vem som äger marken är irrelevant för fastställandet av platsen.

— **Verksamhetsutövare:** Flera industrienheter (med olika verksamhetsutövare) kan anses vara belägna på samma plats om det finns en direkt funktionell koppling mellan deras verksamheter (operativ, ekonomisk eller teknisk).

— **Platsgränser:** Stängsel är inte en tillförlitlig indikator för att fastställa gränserna för en plats.

— **Korta fysiska separeringar:** En väg eller ledningsgata som korsar platsen avgör inte dess gränser, om områdena ligger rimligt nära varandra.

Exempel på betydelsen av kopplingar och läge: Lagringstankar som är anslutna via rörledningar till en kemisk anläggning ingår i samma plats.

Lagringstankar i en avlägsen hamn kräver dock en expertbedömning för att avgöra om de tillhör samma plats som den huvudsakliga industrienheten. Nivån på den tekniska anslutningen (t.ex. rörledningar, transportmetoder) och den övergripande inverkan på miljön bör beaktas.

4.2 Hur man identifierar en industrienhet för rapportering enligt förordningen om portalen för industriutsläpp

För att fastställa gränserna för en industrienhet bör följande steg beaktas.

— **Ägare/verksamhetsutövare:** En verksamhetsutövare är ansvarig för den verksamhet som bestämmer gränserna för en industrienhet. Det kan vara en juridisk eller fysisk person som hyr industrienheten eller marken från en ägare eller vara den faktiska ägaren. Verksamhetsutövaren anges i det relevanta tillståndet. För en anläggning enligt direktivet om industriutsläpp med flera verksamhetsutövare med ett ramtillstånd delar definitionen av verksamhetsutövare till synes upp den tillåtna anläggningen i flera industrienheter (med en eller flera anläggningar), var och en kopplad till särskilda verksamheter som hanteras av olika verksamhetsutövare. Även om dessa tekniskt sett är *delar av anläggningen* med separata verksamhetsutövare, möjliggör denna metod rapportering enligt strukturen i förordningen om portalen för industriutsläpp med industrienheter och anläggningar. Det krävs inte någon faktisk uppdelning av tillståndet; denna skenbara uppdelning är endast avsedd för att anpassa rapporteringen till definitionen av industrienhet enligt förordningen om portalen för industriutsläpp.

— **Flera anläggningar:** En enda industrienhet kan ha flera anläggningar om de drivs av samma företag eller person, är funktionellt sammankopplade och ligger rimligt nära varandra.

— **Funktionell koppling:** Detta avser en eller flera verksamheter vid en industrienhet som används av verksamhetsutövaren. Dessa verksamheter behöver inte vara tekniskt sammankopplade och kan – men behöver inte – vara verksamheter som omfattas av direktivet om industriutsläpp, t.ex. ett industriellt avloppsreningsverk för behandling av lakvatten eller avloppsslam (verksamhet 5.3 a eller 5.3 b enligt direktivet om industriutsläpp) och en anläggning för rening av avloppsvatten från tätbebyggelse som behandlar hushållsspillvatten (verksamhet 6 enligt förordningen om portalen för industriutsläpp), som drivs av samma företag med varierande grad av beroende. Ett exempel är anläggning för rening av avloppsvatten från tätbebyggelse som också har en avfallshanteringsverksamhet som bedrivs av samma företag sida vid sida på samma plats. De två anläggningarna är inte tekniskt knutna till varandra, men de har en funktionell koppling, eftersom företaget ansvarar för driften av båda verksamheterna.

4.3 Hur man identifierar en anläggning för rapportering enligt förordningen om portalen för industriutsläpp

Den 18 januari 2019 publicerade GD Miljö en sammanställning av svar om genomförandet av direktivet om industriutsläpp – kapitel 1 ([14]). Dessa frågor och svar omfattar definitioner av anläggning, verksamhetsutövare, teknisk koppling etc., och de har beaktats i hela detta avsnitt för att överensstämma med definitionerna i och tolkningarna av direktivet om industriutsläpp och förordningen om portalen för industriutsläpp.

För att fastställa gränserna för en anläggning bör nedanstående punkter beaktas och bedömas.

— **Flera anläggningar:** En industrienhet enligt förordningen om portalen för industriutsläpp kan ha en eller flera anläggningar, om de drivs av samma företag eller person (se avsnitt 4.2).

— **Tillståndets omfattning:**

  — Ett tillstånd kan omfatta en eller flera anläggningar som drivs av samma verksamhetsutövare på samma plats (artikel 4.2 i direktivet om industriutsläpp).

  — Ett tillstånd kan avse flera verksamhetsutövare med separata ansvarsområden för de specifika verksamheter som förtecknas i samma tillstånd (artikel 4.3 i direktivet om industriutsläpp). Enligt förordningen om portalen för industriutsläpp måste dessa verksamheter rapporteras som separata industrienheter (med tillhörande anläggningar), eftersom de har olika verksamhetsutövare. Att dela upp dessa verksamheter är endast ett krav för att rapportera enligt förordningen om portalen för industriutsläpp. Det krävs inte någon faktisk uppdelning av tillståndet.

([14]) https://environment.ec.europa.eu/topics/industrial-emissions-and-safety/industrial-and-livestock-rearing-emissions-directive-ied-20_en, under rubriken ”Guidance and implementing rules” i avsnittet ”Implementation”.

— **Identifiera den verksamhet** (eller de verksamheter) som förtecknas i bilaga I till förordningen om portalen för industriutsläpp.

— **Identifiera de fasta tekniska enheter** där verksamheten äger rum och om dessa är tekniskt sammankopplade. För det fall enheterna är tekniskt knutna till varandra, bedöma om kopplingarna är starka eller svaga. En stark teknisk koppling indikerar att de tekniska enheterna ska betraktas som en anläggning. Om kopplingen är svag är det dock ett tecken på att det finns mer än en anläggning.

— **För verksamheter enligt förordningen om portalen för industriutsläpp som inte omfattas av direktivet om industriutsläpp** ska samma bedömning göras av tekniska kopplingar som kan påverka utsläpp och föroreningar. Denna bedömning bör fastställa om någon av dessa verksamheter (t.ex. därmed förknippade verksamheter) ska ingå i den berörda anläggningen.

Ruta 4.1: Verksamhetsutövarens betydelse enligt förordningen om portalen för industriutsläpp

Ett ramtillstånd som omfattar flera verksamhetsutövare används ofta för regleringsändamål enligt direktivet om industriutsläpp för komplexa industrianläggningar. Denna typ av tillstånd är vanligtvis anpassad till platsen enligt definitionen i förordningen om portalen för industriutsläpp och beskrivs i denna vägledning. Ramtillståndet fastställer dock inte den rapporterande enheten enligt förordningen om portalen för industriutsläpp och kommissionens genomförandebeslut, eftersom det gör det möjligt att en enda tillåten anläggning har flera verksamhetsutövare. Definitionen av industrienhet i förordningen om portalen för industriutsläpp, som baseras på verksamhetsutövaren, kräver därför att en tillåten anläggning med flera verksamhetsutövare till synes delas upp i separata industrienheter i enlighet med varje verksamhetsutövares ansvarsområde. Denna skenbara uppdelning är endast avsedd för rapportering enligt förordningen om portalen för industriutsläpp och kräver ingen faktisk uppdelning av tillståndet.

4.3.1 *Fast teknisk enhet*

Begreppet *fast teknisk enhet* definieras inte uttryckligen i Inspireförordningen, förordningen om portalen för industriutsläpp eller direktivet om industriutsläpp. Med utgångspunkt i begreppet *teknisk enhet* och kravet på att anläggningarna ska vara fasta, bör dock följande definition beaktas vid rapportering enligt förordningen om portalen för industriutsläpp.

— En fast teknisk enhet avser, vid tillämpning av förordningen om portalen för industriutsläpp, en eller flera integrerade tekniska underenheter som är särskilt utformade och utrustade för att utföra verksamhet med anknytning till en anläggning (eller en därmed förknippad verksamhet) och som är permanent belägen på en fast geografisk plats.

Ruta 4.2: Betydelsen av tekniska enheter

— Begreppet tekniska enheter hjälper till att klargöra omfattningen av en anläggning.

— Även om förordningen om portalen för industriutsläpp reglerar rapporteringen av utsläpp från verksamheter som utförs i en anläggning med tekniska enheter, kan rörlig utrustning fortfarande användas i dessa anläggningar. Dessutom kan vissa mobila enheter enligt förordningen om portalen för industriutsläpp (och direktivet om industriutsläpp) anses vara fasta om de fungerar på en fast plats under en betydande tidsperiod.

Följande riktlinjer syftar till att hjälpa behöriga myndigheter och rapportörer enligt förordningen om portalen för industriutsläpp att avgöra om en teknisk enhet är fast.

Vad utgör en fast teknisk enhet enligt förordningen om portalen för industriutsläpp och direktivet om industriutsläpp?

En teknisk enhet betraktas som ”fast” om den inte är avsedd att flyttas från en plats till en annan. Detta hindrar inte användning av mobil utrustning (tekniska enheter), såsom krossar, gaffeltruckar och andra maskiner inom anläggningen, men dessa bör undantas från rapporteringskraven för fasta tekniska enheter. Att bestämma de tekniska enheternas fasta status är i slutändan en uppgift för den behöriga myndigheten. I denna vägledning avses med *teknisk enhet* endast fasta tekniska enheter.

Vad gäller för flyttbara enheter som används på en enda plats under längre tidsperioder?

”Mobila” enheter som är avsedda att flyttas, såsom asfaltproduktion eller förbränningsugnar för förorenad jord, kan betraktas som fasta om de används på en specifik plats under en längre tidsperiod. De behöriga myndigheterna ska bedöma varje enskilt fall på grundval av faktorer som

— verksamhetens potentiella miljöpåverkan,

— den förväntade och faktiska driftstiden på platsen,

— de svårigheter som det innebär och de resurser som krävs för att flytta och starta enheten; en enhet som har egna hjul är till exempel lättare att flytta än en enhet som kräver betydande byggnadsarbeten på varje plats.

Några viktiga aspekter av en teknisk enhet är följande:

— Integrerad enhet: En teknisk enhet är inte en enda utrustningsdel, utan snarare flera delar som fungerar tillsammans som en anläggning. Detta kan omfatta ett eller flera av följande element:

  — Utrustning (reaktorer, filter etc.).

  — Konstruktioner (byggnader, tankar etc.).

  — Infrastruktur (rörledningar, transportörer etc.).

  — Verktyg och maskiner.

  — Anläggningar för lagring, hantering och förbehandling av material.

  — Övervaknings- och registreringssystem.

— Specifikt utformad och utrustad: Elementen i en eller flera tekniska enheter i en anläggning väljs för att utföra de specifika verksamheter som förtecknas i förordningen om portalen för industriutsläpp eller en därmed förknippad verksamhet. Detta utesluter verksamheter som utomhusförbränning, som inte har någon särskild utrustning.

— Integrerade verksamheter: Dessa delar fungerar tillsammans på ett samordnat sätt för att uppnå ett visst resultat i anläggningen enligt förordningen om portalen för industriutsläpp eller därmed förknippad verksamhet.

Exempel på tekniska enheter

— En kemisk produktionslinje i en fabrik som består av sammankopplade reaktorer, destillationskolonner och rör för bearbetning av råmaterial.

— Ett särskilt reningsverk som är permanent beläget på plats för att hantera avloppsvatten från en anläggning.

— En lagringsanläggning med tankar och rörledningar för råmaterial eller färdiga produkter som är permanent belägen och integrerad i huvudanläggningen.

Vad som inte avses med teknisk enhet

— Den avser inte en enda utrustningsdel.

— Den innebär inte nödvändigtvis en hög grad av teknisk komplexitet.

— Den kräver inte att alla element är fysiskt sammankopplade eller finns i samma byggnad.

— En teknisk koppling mellan tekniska enheter.

En eller flera tekniska enheter som utför en eller flera verksamheter kan anses vara tekniskt sammankopplade om det finns en fysisk koppling eller ett operativt beroende mellan dem. Styrkan i och beroendet av kopplingen hjälper till att avgöra om enheterna ska betraktas som en anläggning eller som separata anläggningar i samband med rapportering enligt förordningen om portalen för industriutsläpp.

De viktigaste aspekterna av en teknisk koppling kan delas upp enligt följande:

— **Fysisk koppling:** Detta avser en direkt fysisk förbindelse mellan de tekniska enheterna. Några exempel på detta är följande:

  — **Rörledningar:** Transporterar råmaterial, produkter eller avfallsflöden mellan verksamheter.

  — **Transportörer:** Flyttar (fasta) material mellan anläggningarna.

— **Kraftledningar:** Förser en eller flera anläggningar med el direkt från en annan anläggning.

— **Operativt beroende:** Detta avser betydelsen av den tekniska enheten för den andra anläggningens kärndrift. Några exempel på detta är följande:

— **Reningsverk på plats:** Behandlar avloppsvatten som genereras av anläggningen före utsläpp.

— **Särskilda lagringstankar:** Innehåller råmaterial eller färdiga produkter specifikt för anläggningen.

Styrkan i den tekniska kopplingen är en avgörande faktor för att avgöra om två eller flera tekniska enheter ska betraktas som delar av samma anläggning. En stark teknisk koppling ger vid handen att en teknisk enhet direkt stöder kärnverksamheten och inverkar på miljöpåverkan från en annan teknisk enhet. Exempel på tekniska kopplingar:

— **Stark teknisk koppling:** Lagringstankar som är anslutna via rörledningar direkt till en kemisk anläggning för tillförsel av råmaterial. Denna tydliga fysiska koppling indikerar en stark teknisk koppling, även om det fortfarande är viktigt att göra en noggrann bedömning för att säkerställa att den tekniska enheten är nödvändig för att verksamheten ska fungera. Om de två enheterna har olika verksamhetsutövare är de emellertid olika anläggningar inom olika industrienheter.

— **Svagare teknisk koppling:** Ett separat lager för förvaring av färdiga produkter från en kemisk anläggning, även om det är beläget på samma plats. Utan en direkt fysisk anslutning eller ett operativt beroende kan den tekniska kopplingen vara svagare.

I gränsfall är det viktigt att beakta de specifika detaljerna och den operativa utformningen för att avgöra om det finns en teknisk koppling. Denna bedömning görs av den relevanta behöriga myndigheten och beslutet om huruvida mer än en teknisk enhet ska betraktas som en anläggning för rapportering enligt förordningen om portalen för industriutsläpp fattas därför av den behöriga myndigheten.

Bedömningen bör baseras på relativt stabila sammansättningar av anläggningar och utesluta tillfälliga eller ovanliga arrangemang. Exempelvis bör en konstruktion som bara är på plats under en renovering eller ett beslut som grundar sig på exceptionella omständigheter – t.ex. en anläggning som endast ibland förser en annan med råmaterial när andra källor inte är tillgängliga – inte användas för att definiera anläggningen. Anläggningar kan ändras över tid på grund av till exempel sammanslagningar eller förvärv, men målet är att strukturen med plats, industrienhet och anläggning ska vara så stabil och enhetlig som möjligt, och att den speglar den typiska verksamheten på platsen.

4.3.2 *Därmed förknippad verksamhet*

I samband med förordningen om portalen för industriutsläpp och direktivet om industriutsläpp avser ”därmed förknippad verksamhet” verksamheter som inte förtecknas i bilagorna till förordningen respektive direktivet (vilket innebär att de inte skulle behöva ett separat tillstånd enligt direktivet). Därmed förknippad verksamhet

— är dock funktionellt och tekniskt knuten till en anläggning på samma plats, vilket innebär att den stöder eller kompletterar anläggningens huvudsakliga verksamhet,

— påverkar sannolikt anläggningens totala miljöpåverkan.

Viktiga aspekter avseende därmed förknippad verksamhet är bland annat följande:

— Stödjande eller kompletterande roll: Därmed förknippad verksamhet tillhandahåller vanligtvis tjänster eller hanterar material som är nödvändiga för driften av anläggningen enligt direktivet om industriutsläpp.

— Miljöpåverkan: Därmed förknippad verksamhet, men inte verksamheterna i sig enligt direktivet om industriutsläpp, kan påverka utsläppen eller miljöpåverkan från huvudanläggningen. Vid bedömningen av påverkan bör den behöriga myndigheten inte bara beakta risken för ökade utsläpp eller miljöpåverkan under den dagliga driften av anläggningen, utan även risken för utsläppsolyckor.

— För att en verksamhet ska vara därmed förknippad verksamhet behöver det inte finnas en fast fysisk koppling (vilket noteras i sammanställningen av svaren från GD Miljö – kapitel 1, daterad den 18 januari 2019)([5]).

Exempel på därmed förknippad verksamhet:

— Lagring av råmaterial eller färdiga produkter som är direkt kopplade till en anläggning, t.ex. tankar eller silor med rörledningar som matar processen.

— Reningsverk som är särskilt utformade för att hantera avloppsvatten från en anläggning.

— Produktion av el eller värme på plats som används av anläggningen.

Om verksamheten som inte omfattas av förordningen om portalen för industriutsläpp inte är tekniskt sammankopplad (t.ex. administrativa kontor vid en industrianläggning) bör de inte betraktas som därmed förknippad verksamhet inom ramen för förordningen.

En viktig skillnad mellan därmed förknippad verksamhet och en separat anläggning ligger i styrkan i den tekniska kopplingen till verksamheten enligt förordningen om portalen för industriutsläpp. Några faktorer att beakta är följande:

— Fysisk koppling: Är verksamheterna fysiskt knutna till varandra genom rörledningar, transportband eller liknande infrastruktur?

— Operativt beroende: Är anläggningen beroende av den därmed förknippade verksamheten för sin huvudsakliga verksamhet?

— Miljöpåverkan: Inverkar den därmed förknippade verksamheten väsentligt på anläggningens totala utsläpp eller miljöavtryck?

Precis som med anläggningar är det i slutändan den relevanta behöriga myndigheten som avgör om en verksamhet kan betraktas som därmed förknippad verksamhet. Myndigheten bör beakta de faktorer som nämns ovan för att avgöra om verksamheten ska rapporteras tillsammans med anläggningen i enlighet med förordningen om portalen för industriutsläpp.

Om en anläggning utför både verksamhet som omfattas av bilaga I och verksamhet som inte omfattas av bilaga I, bör utsläpp och överföringar utanför platsen från verksamheten som inte omfattas av bilaga I undantas från de uppgifter som rapporteras enligt förordningen om portalen för industriutsläpp (om den inte är därmed förknippad verksamhet). Det kan vara omöjligt att separera och kvantifiera bidragen från verksamhet som inte omfattas av bilaga I, exempelvis om det inte finns någon provtagningspunkt för sådan verksamhet (när det gäller mycket sammanflätade avloppssystem). I ett sådant fall kan det vara praktiskt och kostnadseffektivt att rapportera utsläpp från verksamheter som inte omfattas av bilaga I tillsammans med utsläpp från verksamheter som omfattas av bilaga I.

5. SEKTOREXEMPEL

I detta avsnitt ges flera exempel på olika sektorer med varierande grad av komplexitet som illustrerar de begrepp som beskrivs ovan. Komplexa eller nyanserade situationer kommer att kräva en bedömning i varje enskilt fall och kan kräva samråd mellan utfärdare av tillstånd vid den behöriga myndigheten och EEA eller kommissionen. EEA:s hjälpcentral kan kontaktas på industry.helpdesk@eea.europa.eu.

5.1 **Energisektorn**

Exemplet i figur 5.1 visar en plats för elproduktion med två stora förbränningsanläggningar. Den innehåller i) två 100 MW gaskombiverk, vart och ett med en kapacitet på över 50 MW och egen skorsten, ii) en förbränningspanna med en kapacitet på 45 MW, och iii) en reservdieselgenerator med en kapacitet på 10 MW. Den enda relevanta verksamheten enligt förordningen om portalen för industriutsläpp i detta exempel är verksamhet 1.1 *Förbränning av bränsle i anläggningar med en total installerad tillförd effekt på minst 50 MW*. Även om det finns flera tekniska enheter skulle alla dessa betraktas som delar av en anläggning, som i sin tur skulle ingå i en industrienhet och en plats. Vägledning om tillämpningen av principen om gemensam skorsten (artikel 29 i direktivet om industriutsläpp) finns i avsnitt 2.2.3 i handboken för rapportörer om det europeiska registret över utsläpp och överföringar av föroreningar och integrerad datarapportering om stora förbränningsanläggningar. I avsnitt 2.2.3 förklaras hur man avgör om de olika enheterna kan betraktas som en stor förbränningsanläggning enligt kapitel III i direktivet om industriutsläpp. Om enheterna betraktas som en stor förbränningsanläggning bör de rapporteras som en del av en anläggning med alla nödvändiga uppgifter, såsom nominell tillförd effekt, tillförd energi, drifttimmar eller utsläpp.

Reservgeneratorn i det här exemplet är en därmed förknippad verksamhet. Den har en tydlig teknisk koppling till verksamheten enligt förordningen om portalen för industriutsläpp, eftersom dess enda syfte är att tillhandahålla nödkraft. Reservgeneratorn och pannan på 45 MW, som skulle tillåtas separat som en medelstor förbränningsanläggning, bör rapporteras tillsammans med utsläppen för anläggningen, men inte som en del av de stora förbränningsanläggningarna. Såsom anges i bilaga I till förordningen om portalen för industriutsläpp behöver medelstora förbränningsanläggningar inte rapporteras individuellt om de ingår i en anläggning enligt direktivet om industriutsläpp.

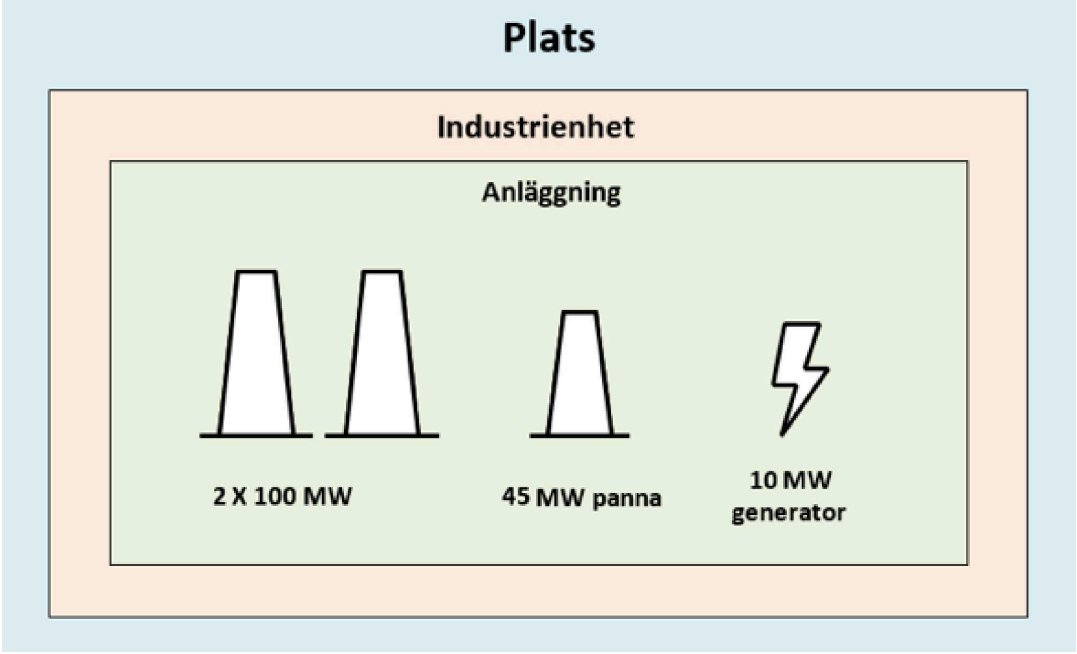
I det andra exemplet från energisektorn i figur 5.2 har gaskombiverken en annan verksamhetsutövare än de mindre förbränningsenheterna. I det här exemplet finns det därför två industrienheter med en anläggning vardera. Om anläggningen har ett ramtillstånd som omfattar samtliga förbränningsenheter måste anläggningen till synes delas upp i två

(vilket visas i det andra diagrammet), men endast för rapporteringsändamål enligt förordningen om portalen för industriutsläpp. Såsom anges i handboken för rapportörer skulle industrienhet 2 ha en anläggning som utför verksamhet 1.1, eftersom den totala kapaciteten på 45 MW + 10 MW överskrider tröskelvärdet på 50 MW. För industrienhet 2 skulle dock inga stora förbränningsanläggningar rapporteras som delar av en anläggning på grund av reglerna om sammanlagda utsläpp i kapitel III, som endast gäller för enheter med en kapacitet på 15 MW eller mer.

Å andra sidan skulle industrienhet 1 ha en anläggning som utförde verksamhet 1.1 och antingen två delar av en anläggning på 100 MW vardera eller en del av en anläggning på 200 MW. Det senare skulle vara fallet om de två enheterna hade en gemensam skorsten eller om de installerades på ett sådant sätt att den behöriga myndigheten, med beaktande av tekniska och ekonomiska faktorer, bedömde att deras avgaser kan släppas ut genom en gemensam skorsten (artikel 29 i direktivet om industriutsläpp).

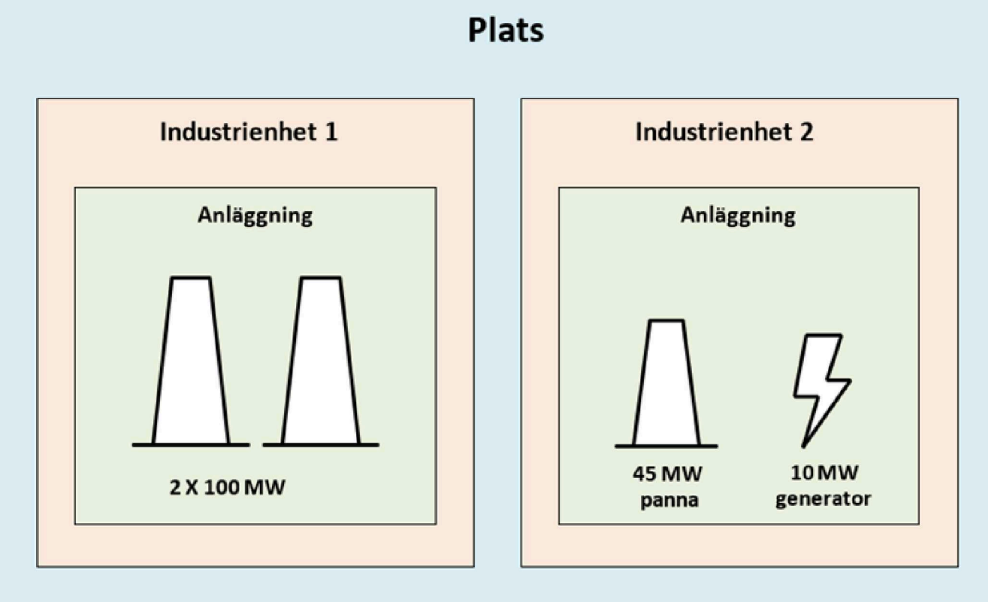
Figur 5.1

Exempel med en elproduktionsplats med en verksamhetsutövare

Figur 5.2

Exempel med en elproduktionsplats med två verksamhetsutövare

5.2 **Avfallssektorn**

Detta exempel består av en avfallshanteringsanläggning med tre tekniska enheter, nämligen i) en deponi, ii) en enhet för avfallsbehandling, och iii) en biogasanläggning. I figur 5.3 tar den närliggande deponin (anläggning 1) emot avfall som inte kan återvinnas från bearbetningsanläggningen. Den är inte tekniskt knuten till biogasanläggningen eller avfallsanläggningen, även om den tar emot avfall från dem, eftersom den anses vara en slutförvaringsplats. Eftersom det primära syftet med deponin är bortskaffande, vilket skiljer sig från de andra enheternas återvinningsinriktade verksamheter, klassificeras den dessutom som en separat anläggning (verksamhet 5.4 enligt direktivet om industriutsläpp).

Anläggning 2 är en avfallsanläggning där avfall förbereds för både deponin och biogasanläggningen och därifrån även annat avfall överförs till externa platser. Även om den levererar råmaterial till biogasanläggningen är dess verksamhet mekanisk, och biogasanläggningen skulle kunna anskaffa avfall från andra platser. Eftersom den har en annan typ av miljöpåverkan och inte är avgörande i produktionsprocessen för biogas betraktas den som en separat anläggning.

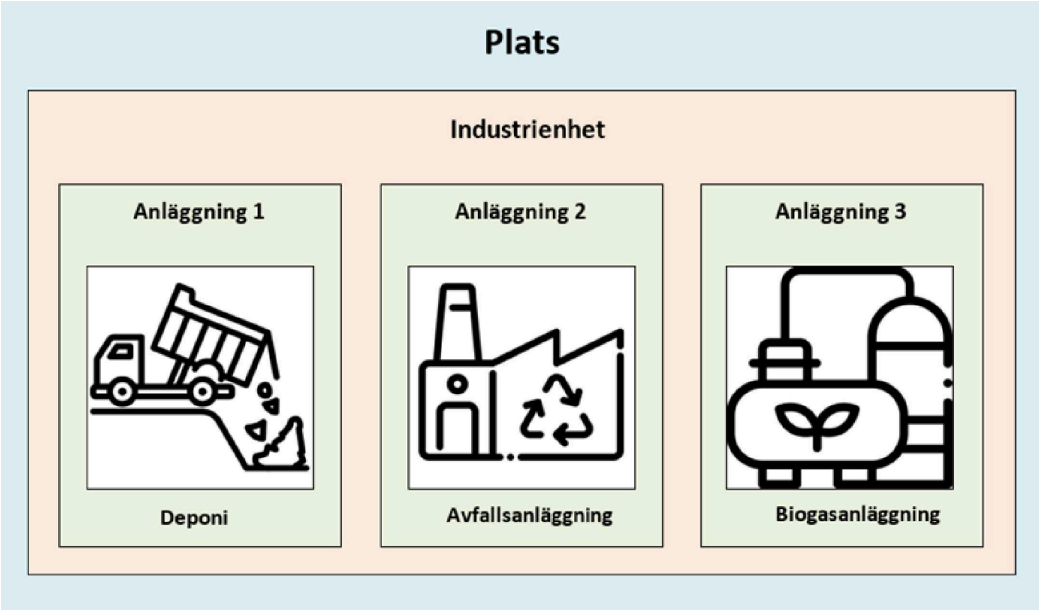
I ett alternativt scenario i figur 5.4 beslutade verksamhetsutövaren att syftet med avfallsanläggningen – med hjälp av förberedande rötningsenheter som endast är avsedda att förbättra nedbrytningen av materialet och värma upp substratet – är att fungera som en förbehandlingsenhet för biogasanläggningen. Denna förbehandling är nödvändig för att rötningsprocessen ska fungera korrekt och inbegriper en biologisk process som följer den inledande mekaniska bearbetningen. I detta scenario är avfallsanläggningen och biogasanläggningen (verksamhet 5.3 a i eller 5.3 b i i direktivet om industriutsläpp) således tekniskt sammankopplade – de utgör en anläggning.

De två anläggningarna kan, men behöver inte, vara en industrienhet – detta beror på om de har separata verksamhetsutövare eller inte. Alla dessa enheter kan betraktas som delar av en och samma plats.

Se avsnitt 5.5 för exempel på överföringar av avloppsvatten, som kan rapporteras som avfallsmängd, på en komplex industrianläggning med ett reningsverk.

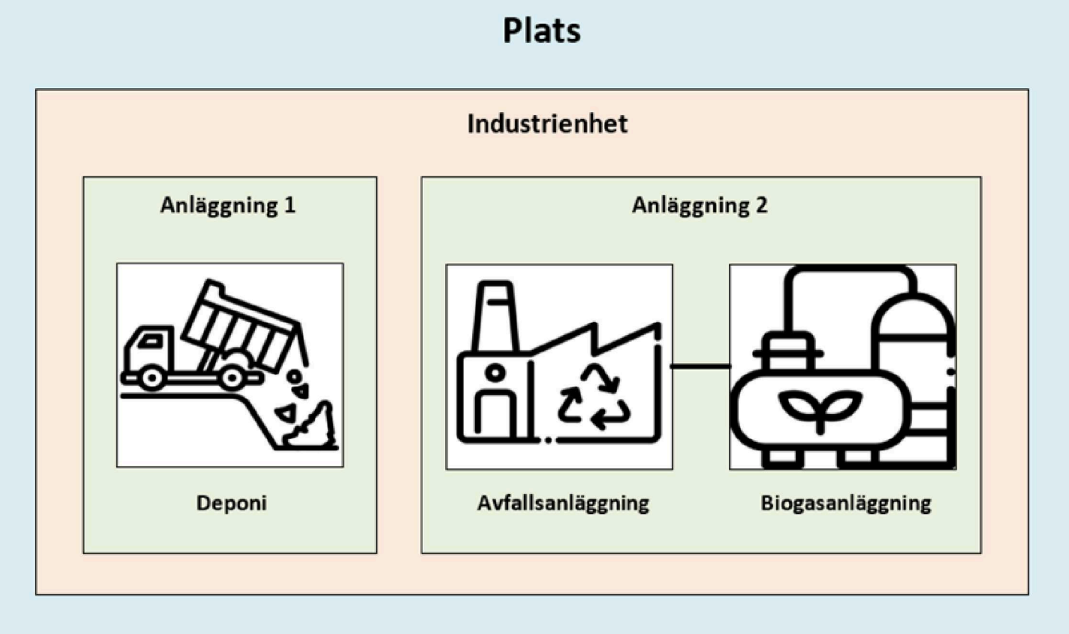
Figur 5.3

Exempel med en avfallshanteringsplats med tre anläggningar

Figur 5.4

Exempel med en avfallshanteringsplats med två anläggningar

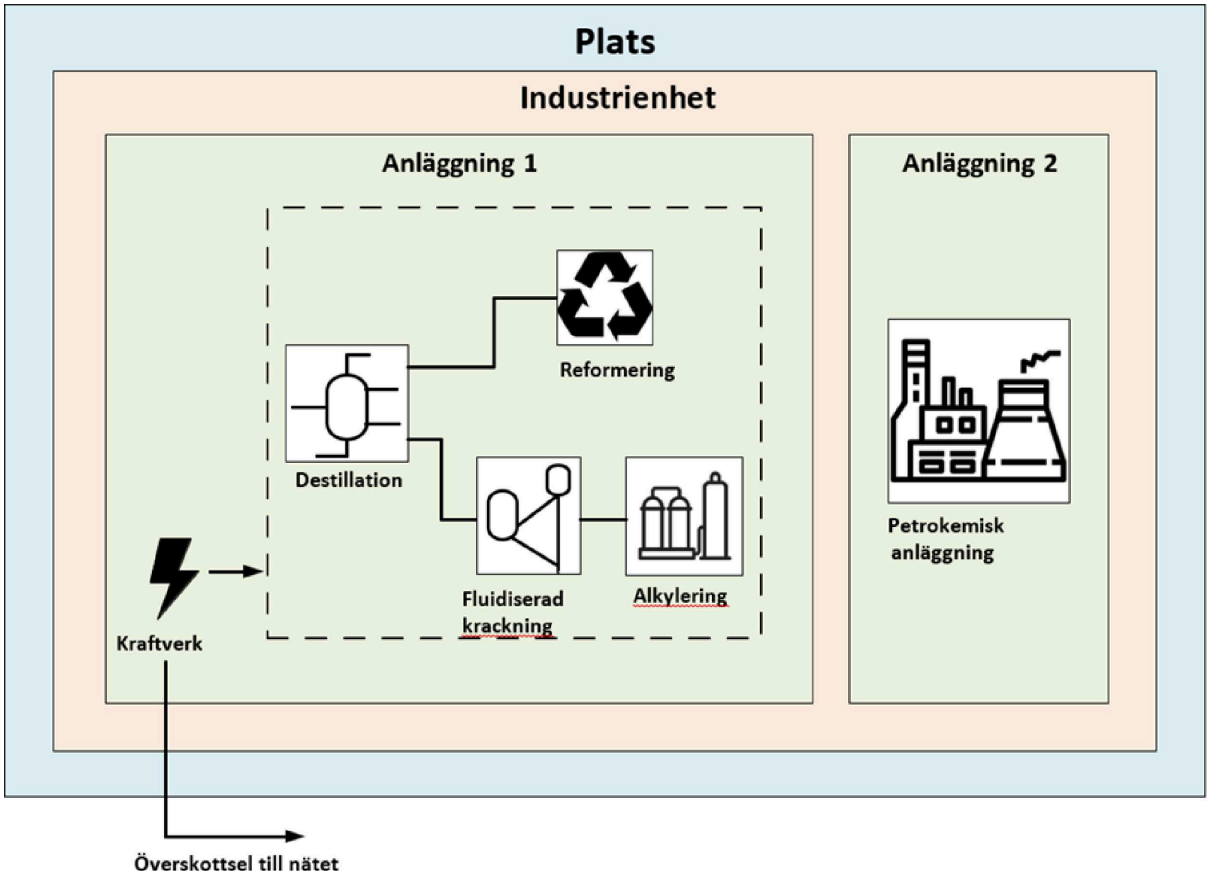
5.3 Raffinaderi och petrokemisk anläggning

Exemplet i figur 5.5 visar ett raffinaderi som är beläget bredvid en petrokemisk anläggning. Raffinaderiets delar omfattar en destillationsenhet som levererar produkter för reformering och fluidiserad katalytisk krackning, varefter produkterna levereras till alkyleringsanläggningen. I exemplet anser den behöriga myndigheten att alla dessa tekniska enheter har starka tekniska kopplingar och därför utgör en anläggning. Ett kraftverk inom raffinaderiet förser var och en av de tekniska raffineringsenheterna med el. Även om ytterligare el exporteras utanför raffinaderiet till nätet, behövs den största delen av elen för att driva raffinaderiet. Det finns därför en stark teknisk koppling och kraftverket anses också vara en del av samma anläggning.

En av raffinaderiets verksamheter är att förse den petrokemiska anläggningen med nafta. Både raffinaderiet och anläggningen har samma verksamhetsutövare men olika processer. Den petrokemiska anläggningen kommer att vidarebearbeta naftan till en uppsättning derivat som används nedströms för att tillverka gummi, plast, fibrer, hartser etc. Den nafta som raffinaderiet producerar skickas också till andra platser och kunder, och den petrokemiska anläggningen skulle eventuellt kunna använda nafta som producerats på annat håll. Till följd av detta kan den behöriga myndighet som gör bedömningen anse att den tekniska kopplingen är svag. Raffinaderiet och den petrokemiska anläggningen bör därför betraktas som separata anläggningar. I exemplet har emellertid dessa anläggningar samma verksamhetsutövare och ingår därför i en industrienhet. Utan andra tillhörande industrienheter, utgör den här industrienheten platsen.

Figur 5.5

Exempel med raffinaderi och petrokemisk anläggning

5.4 **Läkemedelsanläggning**

Exemplet i figur 5.6 är avsiktligt komplext så att flera begrepp kan illustreras.

Industrienhet 1 utför en förbränningsprocess för att generera värme och el. Värmen levereras till reaktorerna i industrienhet 2. Industrienhet 1 ägs helt av ”Energy Ltd”. Den innehåller tre förbränningsenheter (enheterna 1, 2 och 3), och eftersom var och en av dem är oberoende pannor med oberoende skorstenar anser den behöriga myndigheten att de är separata tekniska enheter enligt artikel 29.2 i direktivet om industriutsläpp. Alla dessa enheter har en teknisk koppling och bildar därför en anläggning, anläggning 1. Huvudsyftet med denna anläggning är att förse de andra anläggningarna på platsen med energi, och överskottsenergin förs vidare till det allmänna nätet.

Industrienhet 2 är en läkemedelsanläggning som ägs av ”Pharma Ltd”. Den här industrienheten innehåller fyra olika underenheter. Enheterna 4 och 5 är de reaktorer som tillverkar läkemedelsprodukten. Enhet 6 är ett reningsverk som är funktionellt anslutet till reaktorerna, och enhet 7 är ett lager för råmaterial. Alla dessa enheter är tekniskt sammankopplade och viktiga för hela industrienhetens funktion. De utgör därför en enda anläggning, anläggning 2.

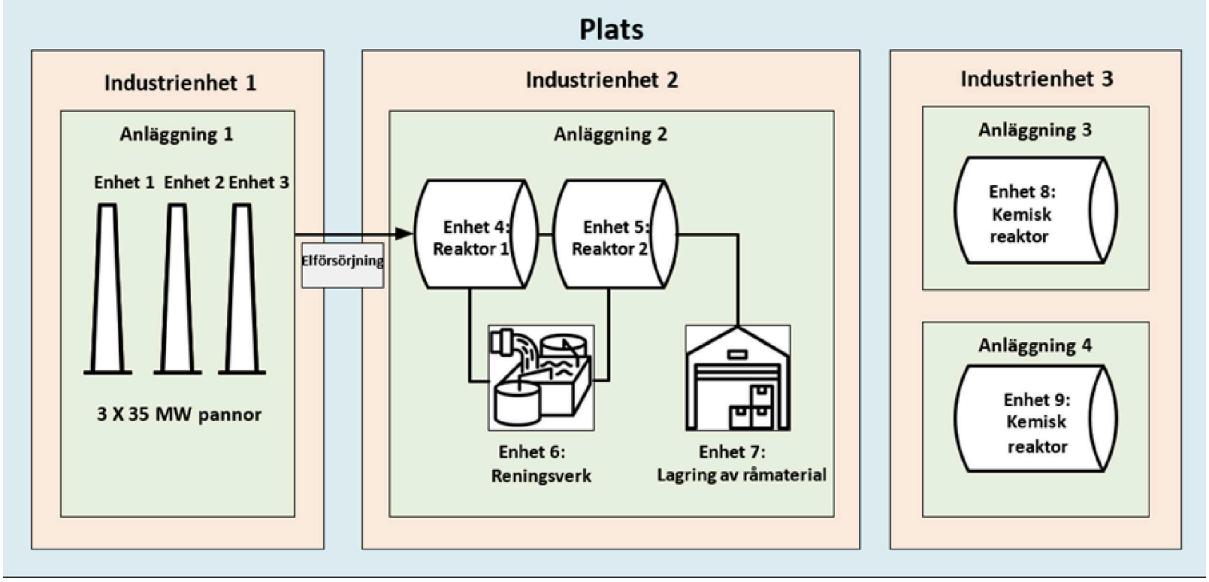
Industrienhet 3, som ägs av ”Supply Ltd”, bedriver en kemisk verksamhet som producerar biokemiska och organiska lösningsmedel. Dessa används i industrienhet 2, men även av andra företag på andra platser. Denna industrienhet har två oberoende anläggningar som inte är tekniskt knutna till varandra och som använder helt olika kemiska processer. Anläggning 3 är en biokemisk reaktor som producerar ett biokemiskt lösningsmedel. Denna anläggning består av en enda enhet, enhet 8. Anläggning 4 är en kemisk reaktor (enhet 9) som raffinerar ett organiskt lösningsmedel.

De tre industrienheter som drivs av Energy Ltd, Pharma Ltd och Supply Ltd utgör en enda plats, eftersom de tre företagen bedriver verksamhet med ett gemensamt syfte, i detta fall tillverkning av läkemedel, och är knutna till varandra.

Även om anläggning 1 och anläggning 2 har en teknisk koppling, drivs de av två olika rättsliga enheter (Energy Ltd och Pharma Ltd). Detta innebär att även om de skulle kunna betraktas som en enda anläggning måste de enligt förordningen om portalen för industriutsläpp rapporteras som separata anläggningar inom separata industrienheter. Liknande principer gäller för mer komplexa kemiska anläggningar som utför flera verksamheter enligt direktivet om industriutsläpp.

Figur 5.6

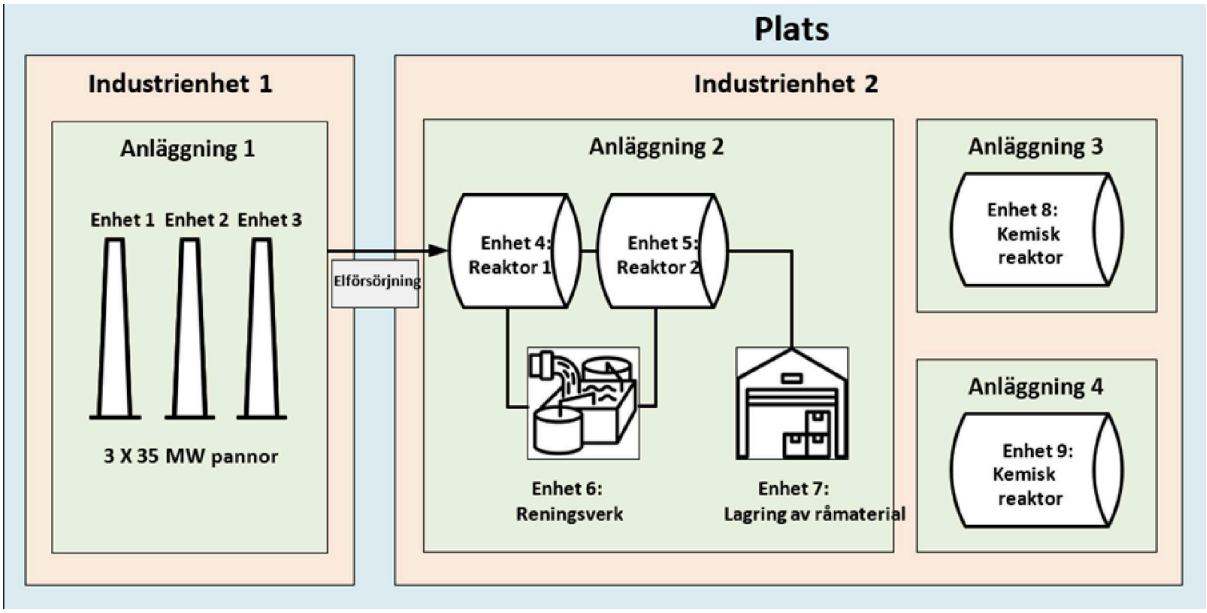
Exempel med läkemedelsanläggning

Figur 5.7 illustrerar den situation som beskrivs i figur 5.6, men efter det att Pharma Ltd köpt och tagit över enheterna 8 och 9 från Supply Ltd och slagit samman industrienheterna 2 och 3 till en enda industrienhet på platsen.

Figur 5.7

Exempel med läkemedelsanläggning efter byte av verksamhetsutövare

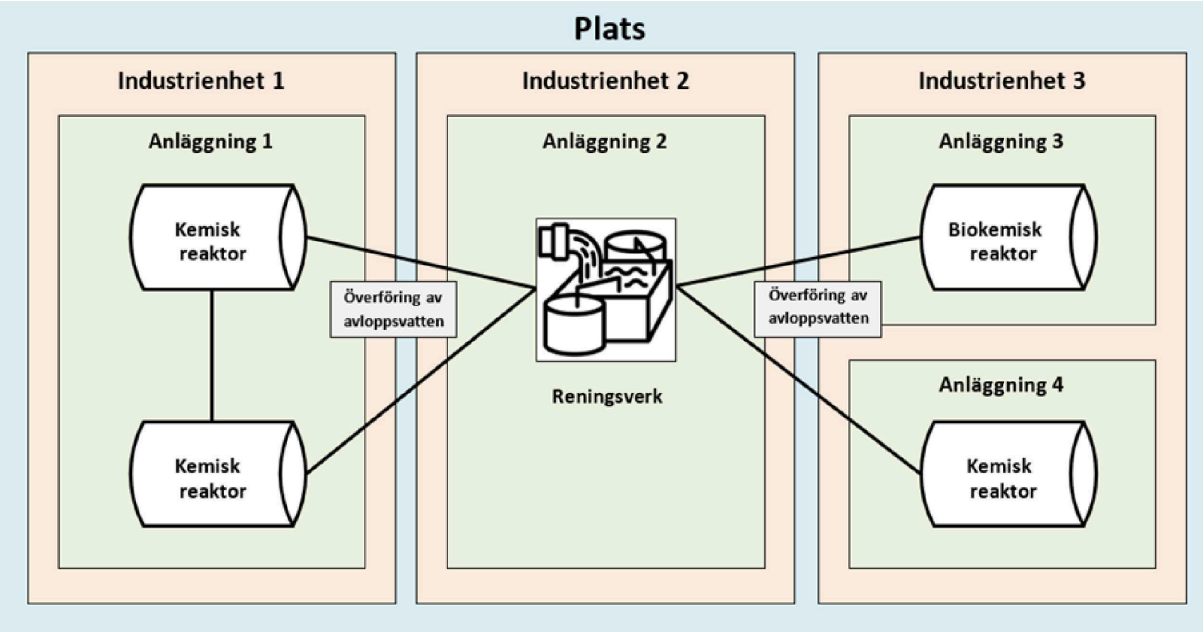
5.5 **Vattenutsläpp från flera anläggningar på samma plats**

Om ett oberoende industriellt avloppsreningsverk tjänar flera olika industrienheter vid en industrianläggning bör avloppsreningsverket separeras och rapporteras som en annan industrienhet och anläggning. Detta gäller till exempel verksamhet 6.11 i direktivet om industriutsläpp, definierad som ”Oberoende utförd rening av avloppsvatten som inte omfattas av direktiv 91/271/EEG och som släpps ut av en anläggning som omfattas av kapitel II”. Figur 5.8 illustrerar detta scenario: avloppsreningsverket har en annan verksamhetsutövare än anläggningarna 1, 3 och 4 och utgör därmed en industrienhet med en anläggning. Utsläpp av föroreningar bör därför rapporteras för avloppsreningsverket om de gränsvärden för föroreningar som anges i bilaga II till förordningen om portalen för industriutsläpp överskrids. Överföringar av föroreningar bör rapporteras för övriga anläggningar om dessa överskrider de gränsvärden som anges i bilaga II.

Om det oberoende avloppsreningsverket vid denna industrianläggning, i ett osannolikt scenario, slås samman med en anläggning för rening av avloppsvatten från tätbebyggelse med över 100 000 personekvivalenter (verksamhet 6 enligt förordningen om portalen för industriutsläpp), rekommenderas att rapportera reningsverket som en separat anläggning eftersom det kan fungera självständigt. I ett sådant fall bör alla överföringar av avloppsvatten från anläggningarna 1, 3 och 4 till anläggningen för rening av avloppsvatten från tätbebyggelse rapporteras som överföringar av föroreningar, förutsatt att de överskrider de gränsvärden som anges i bilaga II till förordningen om portalen för industriutsläpp.

Figur 5.8

Exempel med vattenutsläpp från flera anläggningar på samma plats som behandlas av ett oberoende avloppsreningsverk

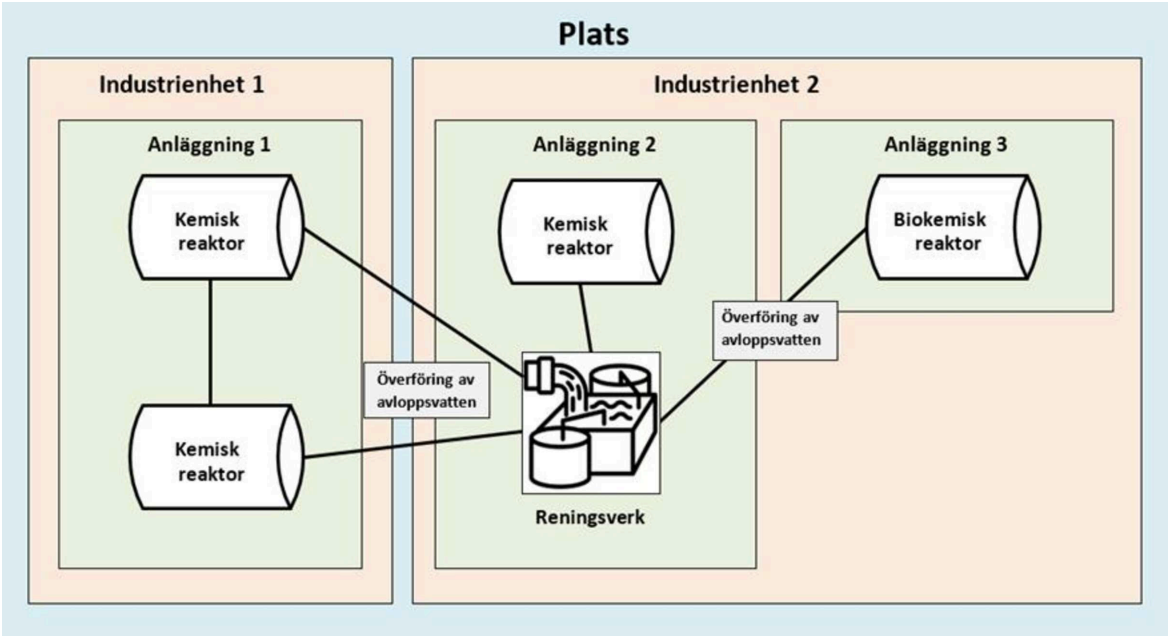

Figur 5.9 visar en situation där avloppsreningsverket inte är oberoende, eftersom det har samma verksamhetsutövare som andra tekniska enheter. I detta exempel anser den behöriga myndigheten att den tekniska kopplingen mellan de två tekniska enheterna vid anläggning 2 är tillräckligt stark för att de ska utgöra en anläggning. Den tekniska kopplingen mellan den kemiska reaktorn, den biokemiska reaktorn och avloppsreningsverket anses dock inte vara tillräckligt stark för att betrakta dem som en anläggning. Överföringarna av avloppsvatten från den kemiska reaktorn vid anläggning 2 bör inte rapporteras, eftersom de betraktas som överföringar på plats, förutsatt att avloppsreningsverket omfattas av verksamhet 5.3 a i direktivet om industriutsläpp.

Detta har också varit allmän praxis vid rapportering av verksamhet 5 c inom ramen för föregångaren till förordningen om portalen för industriutsläpp (det europeiska registret över utsläpp och överföringar av föroreningar, som genomfördes av förordning (EG) nr 166/2006) när avfallstypen definieras i bilaga I till direktiv 2008/98/EG under rubrikerna D8 och D9. Å andra sidan, om avloppsreningsverket inte omfattas av verksamhet 5.3 a i direktivet om industriutsläpp och inte heller av tillämpningsområdet för D8 och D9, bör överföringar av avloppsvatten från anläggningarna 1 och 3 rapporteras som överföringar av föroreningar. I bägge fallen bör anläggning 2 rapportera utsläpp av föroreningar om dessa överskrider de gränsvärden som anges i bilaga II till förordningen om portalen för industriutsläpp.

Figur 5.9

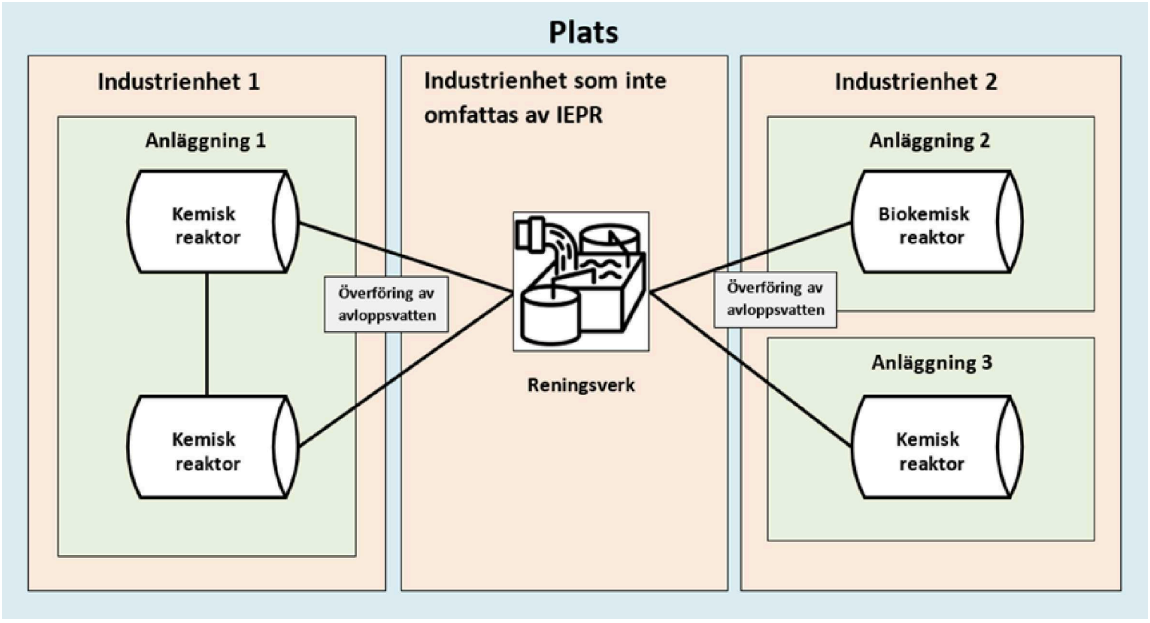
Exempel med ett avloppsreningsverk som är tekniskt knutet till en enhet i samma anläggning

Figur 5.10 visar ett scenario där en anläggning för rening av avloppsvatten från tätbebyggelse, som betjänar färre än 100 000 personekvivalenter, är en del av platsen (eftersom det är funktionellt kopplat till andra enheter på platsen), men det utför en verksamhet som inte omfattas av direktivet om industriutsläpp eller förordningen om portalen för industriutsläpp. Anläggningarna 1, 2 och 3 skulle rapportera sitt avloppsvatten som överföringar av föroreningar. Utsläpp av föroreningar från avloppsreningsverket till vatten bör dock inte rapporteras enligt förordningen om portalen för industriutsläpp, eftersom reningsverket inte omfattas av dess tillämpningsområde.

Figur 5.10

Exempel med vattenutsläpp från två anläggningar till ett avloppsreningsverk som inte omfattas av direktivet om industriutsläpp eller förordningen om portalen för industriutsläpp, och som drivs av en oberoende verksamhetsutövare

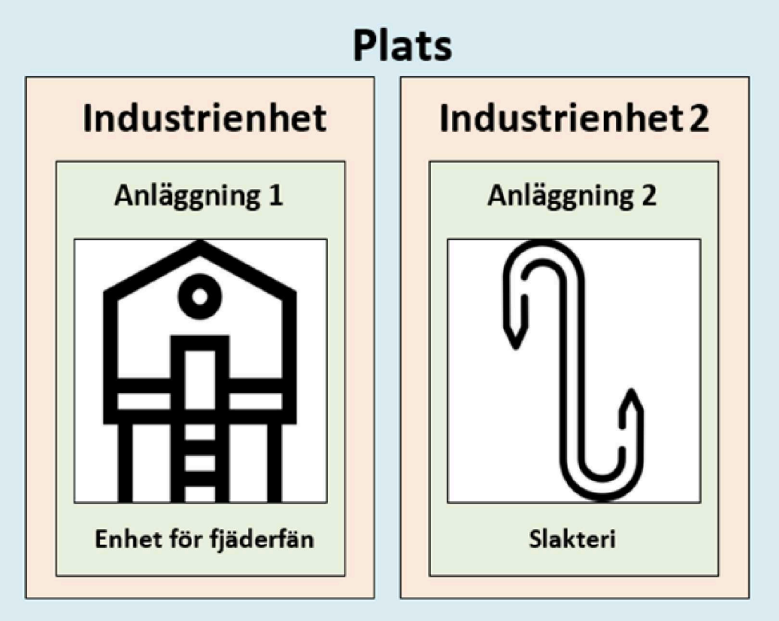

5.6 **Anläggningar för intensiv fjäderfä- eller svinuppfödning och slakterier**

Slakterier är ofta belägna nära intensiv jordbruksverksamhet. Figur 5.11 illustrerar ett sådant scenario, där slakteriet drivs av ”Abattoir Ltd” och fjäderfäanläggningen av ”Poultry Ltd”. Även om dessa tekniska enheter är nära förbundna med varandra skulle de ändå betraktas som två separata industrienheter (industrienheterna 1 och 2) i samband med rapportering enligt förordningen om portalen för industriutsläpp, eftersom de har olika verksamhetsutövare.

Figur 5.11

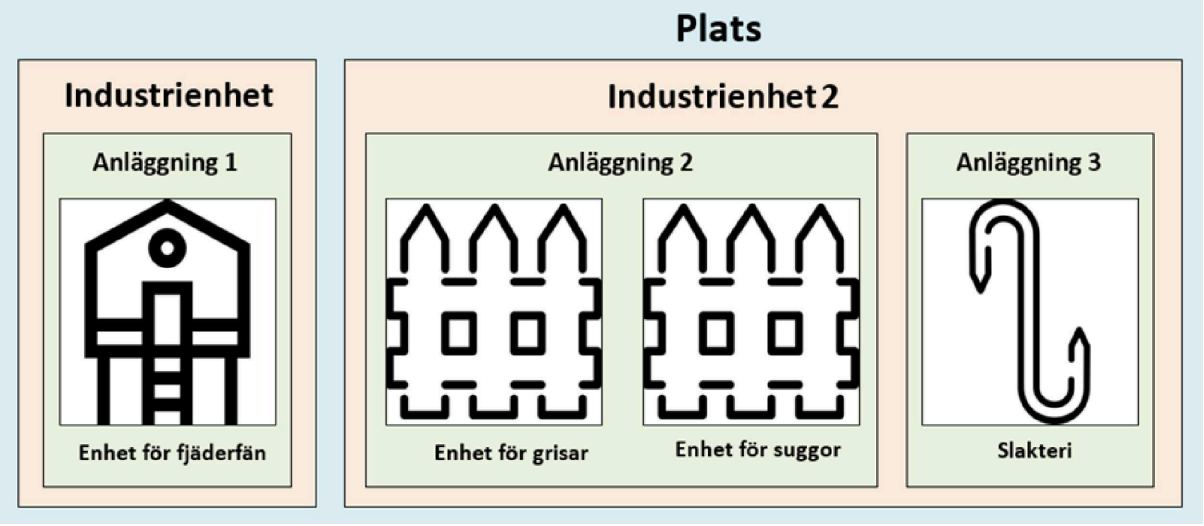
Ett enkelt exempel med intensiv fjäderfäuppfödning och ett närliggande slakteri

Om Abattoir Ltd skulle inrätta och driva en enhet med intensiv svinuppfödning och en enhet för suggor intill slakteriet, skulle dessa enheter emellertid betraktas som en enda industrienhet, såsom beskrivs i figur 5.12. I en sådan situation kan enheterna för grisar och suggor samt slakteriet bilda enskilda anläggningar inom samma industrienhet, beroende på styrkan i den tekniska kopplingen enligt vad som beslutas av den behöriga myndigheten.

Figur 5.12

Ett mer komplext exempel med en plats med industriell boskapsuppfödning och bearbetning med olika verksamhetsutövare

5.7 **Sektorer och verksamheter som inte omfattas av direktivet om industriutsläpp**

5.7.1 *Medelstora förbränningsanläggningar*

Förordningen om portalen för industriutsläpp, direktivet om industriutsläpp och direktiv (EU) 2015/2193 (MCP-direktivet) innehåller olika rapporteringskrav. Kraven i förordningen om portalen för industriutsläpp gäller särskilt för större medelstora förbränningsanläggningar med en tillförd effekt på mellan 20 MW och 50 MW, om de inte omfattas av bilaga I till direktivet om industriutsläpp. Dessa anläggningar, liksom mindre medelstora förbränningsanläggningar, är föremål för regelbundna rapporteringskrav enligt MCP-direktivet, som omfattar faktiska utsläppsdata, bränsletyper och mängder som används samt kapacitet på aggregerad nivå.

Enligt rapporteringskraven i förordningen om portalen för industriutsläpp ska större medelstora förbränningsanläggningar (20–50 MW) som utgör en anläggning endast rapporteras separat om de inte ingår i en anläggning enligt direktivet om industriutsläpp. På en plats med en anläggning som omfattas av förordningen om portalen för industriutsläpp, men som **inte** omfattas av direktivet om industriutsläpp, ska medelstora förbränningsanläggningar på platsen med en installerad tillförd effekt på 20–50 MW rapporteras som en separat anläggning. Se exemplet i avsnitt 5.7.3, där ett dagbrott som inte omfattas av bilaga I till direktivet om industriutsläpp har en medelstor förbränningsanläggning som energikälla.

Alla enskilda tekniska enheter bör rapporteras som delar av den medelstora förbränningsanläggningen. Utsläppen bör rapporteras på anläggningsnivå. Antalet anläggningar som ska rapporteras vid en medelstor förbränningsanläggning enligt förordningen om portalen för industriutsläpp kommer att bero på de tekniska kopplingar som diskuteras i avsnitt 4.3.2. Flera medelstora förbränningsanläggningar som tillsammans bildar en anläggning med över 50 MW installerad tillförd effekt skulle omfattas av verksamhet 1.1 enligt direktivet om industriutsläpp och bör rapporteras som en anläggning och inte som medelstora förbränningsanläggningar.

Vid rapportering till EU-registret över industrianläggningar betraktas medelstora förbränningsanläggningar som delar en gemensam skorsten som delar av en anläggning. Enligt MCP-direktivet ska förbränningsanläggningar sammanföras om de är anslutna till en gemensam skorsten eller ”rökgaserna från dessa medelstora förbränningsanläggningar, med hänsyn till tekniska och ekonomiska förutsättningar enligt behörig myndighets bedömning, skulle kunna släppas ut genom en gemensam skorsten”, enligt artikel 4 i direktivet. Denna metod är i viss mån anpassad till definitionen och rapporteringen av delar av stora förbränningsanläggningar, men de olika kapacitetströsklar som definierar varje verksamhet (dvs. 20–50 MW eller över 50 MW) bör beaktas. Det finns inte någon definition av *anläggning* i MCP-direktivet, men definitionen av *verksamhetsutövare* är dock densamma som i förordningen om portalen för industriutsläpp. Detta innebär att verksamhetsutövarens ansvarsområden, som används i denna vägledning för att fastställa omfattningen av en industrienhet, bör användas för att definiera industrienheter och kommer därför att definiera anläggningar vid industrienheter.

Vanligtvis kommer det att finnas ett ett-till-ett-förhållande mellan industrienhet och anläggning för medelstora förbränningsanläggningar för rapportering enligt förordningen om portalen för industriutsläpp. En medelstor förbränningsanläggning kan dock utgöras av flera delar för rapportering till EU-registret över industrianläggningar.

5.7.2 *Underjordsbrytning och därmed förknippad verksamhet, inklusive utvinning av råolja eller gas, antingen på land eller till havs (om verksamheten inte omfattas av bilaga I till direktivet om industriutsläpp)*

Detta kapitel i vägledningen gäller anläggningar som inte omfattas av verksamhet 3.6 enligt direktivet om industriutsläpp.

Vanligtvis finns det ett ett-till-ett-förhållande mellan industrienhet och anläggning för underjordsbrytning och därmed förknippad verksamhet baserat på verksamhetsutövaren. Ett möjligt undantag skulle vara om det finns flera gruvor, till exempel för olika material, i närheten, och dessa gruvor drivs av samma företag. Eftersom det inte finns någon teknisk koppling mellan de två gruvorna kan denna situation betraktas som en industrienhet som omfattar två anläggningar.

För olje- och gasverksamhet kommer det vanligtvis att finnas ett ett-till-ett-förhållande mellan industrienhet och anläggning. Ett olje- och gasfält med många brunnar eller plattformar som drivs av samma företag bör klassificeras som en anläggning. Det antas finnas en teknisk koppling om brunnarna i) delar infrastruktur (t.ex. rörledningar, bearbetningsanläggningar, lagringstankar, facklingssystem), ii) fungerar som en enda enhet under samma verksamhetsutövare, och iii) är funktionellt beroende av varandra (dvs. den ena brunnens drift påverkar den andra brunnens utsläppsprofil). Om det finns flera verksamhetsutövare skulle den plats som definieras av olje- och gasfältet anses ha flera industrienheter. Om det inte finns någon teknisk koppling mellan de olika brunnarna kan de emellertid betraktas som olika anläggningar. Som alltid är det upp till den behöriga myndigheten att ta ställning till om det finns en teknisk koppling.

5.7.3 *Dagbrottsbrytning och stenbrottsbrytning (om verksamheten inte omfattas av bilaga I till direktivet om industriutsläpp, och om utvinningsplatsen där utvinningsverksamhet faktiskt bedrivs har en yta som motsvarar 25 hektar)*

Denna vägledning gäller anläggningar som inte omfattas av verksamhet 3.6 enligt direktivet om industriutsläpp.

Vanligtvis kommer det att finnas ett ett-till-ett-förhållande mellan industrienhet och anläggning för gruvbrytning och annan verksamhet. Ett undantag skulle vara när en industrienhet har flera arbetsytor som utvinner olika typer av material eller när en industrienhet ursprungligen omfattade ett utvinningsområde för ett visst mineral (t.ex. ett stenbrott) och ett annat utvinningsområde för ett annat mineral. Observera att den nya verksamheten 3.6 i direktivet om industriutsläpp definieras som ”[u]tvinning som inbegriper bearbetning vid anläggningen, såsom finfördelning, storlekskontroll, anrikning och uppgradering, av följande malmer i industriell skala: bauxit, krom, kobolt, koppar, guld, järn, bly, litium, mangan, nickel, palladium, platina, tenn, volfram och zink”. Om de behöriga myndigheterna tar fram en uppsättning kriterier för att fastställa omfattningen av och gränserna för anläggningar för verksamhet 3.6 i direktivet om industriutsläpp som kan tillämpas på underjordsbrytning och dagbrottsbrytning som inte ingår i bilaga I, får dessa kriterier tillämpas även på gruvor som inte omfattas av direktivet om industriutsläpp, för konsekvensens skull.

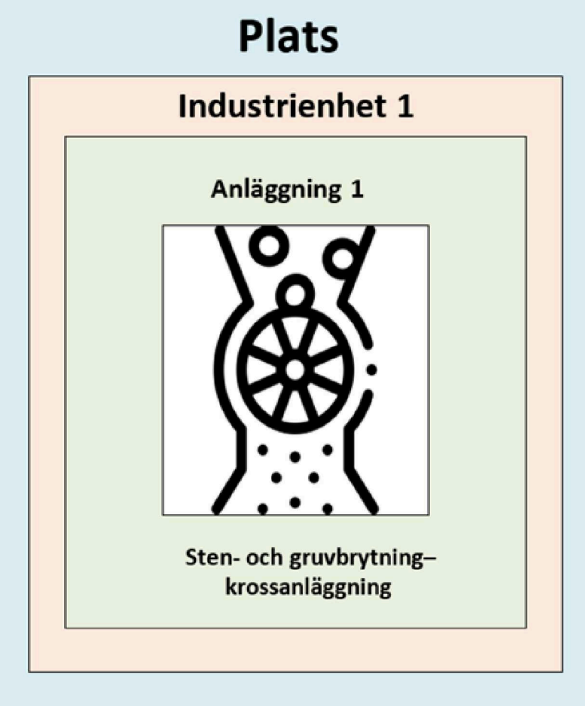
Vid typiskt arbete i ett stenbrott omfattar verksamheterna losshållning genom borrning och sprängning. Stenbrottet är en anläggning enligt förordningen om portalen för industriutsläpp och dess primära verksamhet är dagbrotts- och stenbrottsbrytning (om den inte omfattas av bilaga I till direktivet om industriutsläpp), dvs. den omfattas av verksamhet 5 enligt förordningen om portalen för industriutsläpp. På platsen finns det ofta en krossanläggning, som kan vara stationär eller rörlig. En stationär krossanläggning skulle betraktas som en del av anläggningen och dess utsläpp skulle behöva rapporteras (se figur 5.13).

Platsen kan dessutom ha en energikälla, t.ex. en förbränningsenhet, som försörjer industrienheten med energi för olika verksamheter. Om denna förbränningsanläggning räknas som en verksamhet enligt förordningen om portalen för industriutsläpp (t.ex. en medelstor förbränningsanläggning), skulle den behandlas som en separat anläggning enligt nämnda förordning ([15]) (vilket illustreras i figur 5.14).

Om kraftverket drivs av en annan verksamhetsutövare skulle det givetvis utgöra en andra industrienhet med en anläggning. Om kraftverket var större än 50 MW skulle det klassificeras som verksamhet 1.1 (*Förbränning av bränsle i anläggningar med en total installerad tillförd effekt på minst 50 MW*). Alternativt, om kraftverket var mindre än 20 MW skulle det falla utanför tillämpningsområdet för förordningen om portalen för industriutsläpp.

Figur 5.13

Ett schematiskt diagram över typisk stenbrottsverksamhet

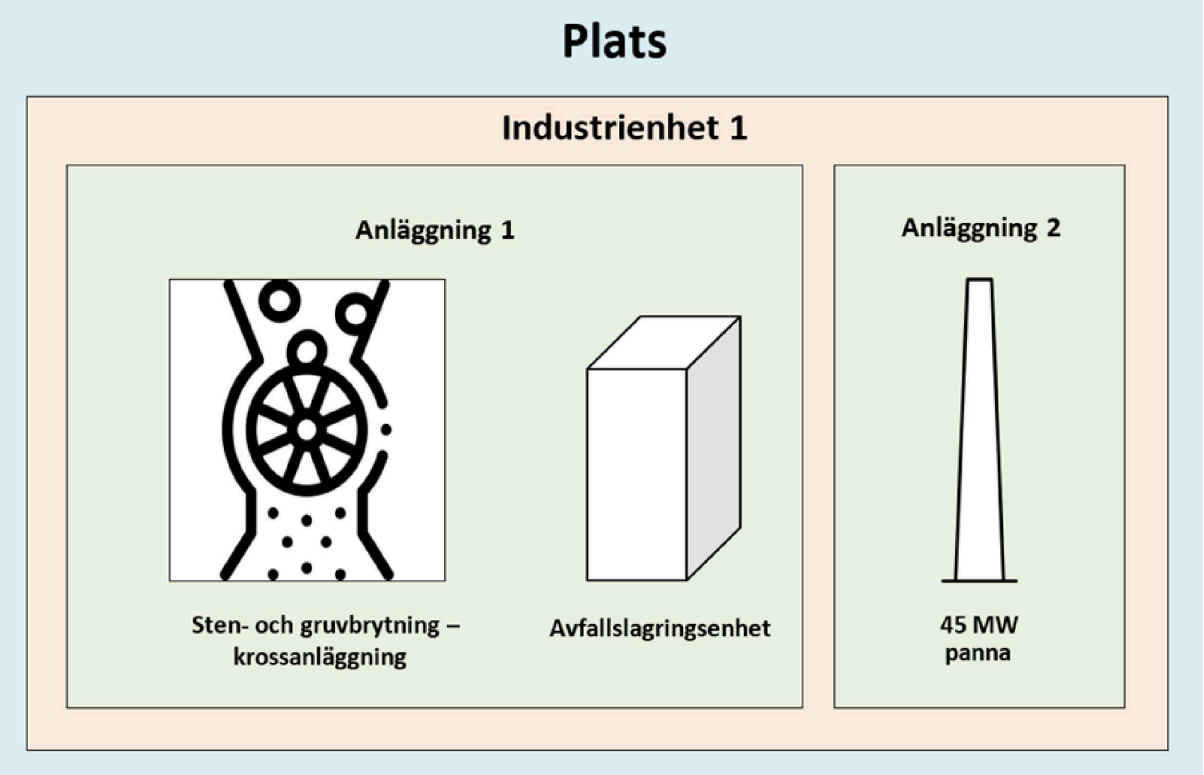
* Ikonen i figur 5.13 är endast avsedd för illustrativa ändamål.

([15]) Medelstora förbränningsanläggningar definieras vid rapportering enligt förordningen om portalen för industriutsläpp som ”[d]e verksamheter som avses i artikel 2 i direktiv (EU) 2015/2193 (om de inte omfattas av bilaga I till direktiv 2010/75/EU) […] med en installerad tillförd effekt på minst 20 MW och under 50 MW”. Medelstora förbränningsanläggningar behöver inte rapporteras om de ingår i bilaga I till direktivet om industriutsläpp. Om de är energikälla för en verksamhet som inte omfattas av direktivet om industriutsläpp (vilket är fallet i avsnitt 5.7.3), bör de emellertid rapporteras som sådana, så länge de har en installerad tillförd effekt på 20–50 MW.

Platsen kan också innehålla en lagringsenhet för icke-farligt avfall för insamling av avfall från platsens olika verksamheter (se figur 5.14), men detta är inte en verksamhet enligt förordningen om portalen för industriutsläpp och betraktas därför inte som en separat anläggning. Om avfallsenheten var avsedd för insamling av farliga avfallsmaterial, t.ex. spilloljor, och hade en kapacitet på 50 ton eller mer, skulle den dock omfattas av verksamhet 5.5 enligt direktivet om industriutsläpp och utgöra en separat anläggning för rapportering enligt förordningen om portalen för industriutsläpp, såvida den inte omfattades av direktiv 2006/21/EG om hantering av avfall från utvinningsindustrin.

Figur 5.14

Ett schema över ett typiskt stenbrott med ett kraftverk och en lagringsenhet för icke-farligt avfall

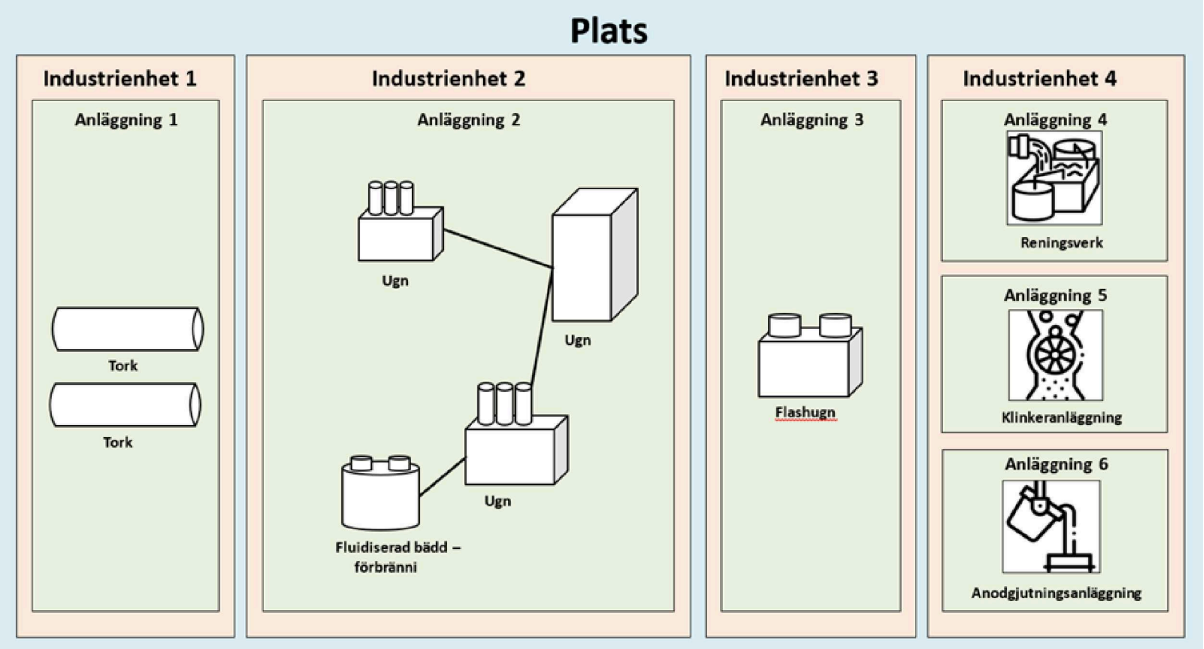

Figur 5.15 illustrerar en komplex dagbrottsverksamhet med fyra olika verksamhetsutövare och därmed fyra industrienheter. Industrienhet 1 består av två tekniska enheter som utgör en anläggning och drivs av ”företag A”. Industrienhet 2 omfattar fyra enheter som är tekniskt knutna till varandra och drivs av ”företag B”. Industrienhet 3 har en oberoende teknisk enhet som förvaltas av ”företag C”. Industrienhet 4 har tre anläggningar (utan teknisk koppling mellan enheterna) som drivs av ”företag D”.

Olika mobila anordningar kan dessutom användas över hela platsen, vid olika industrienheter vid olika tidpunkter. Eftersom det rör sig om mobila enheter bör deras utsläpp dock inte tas med i rapporteringen för någon specifik anläggning.

Figur 5.15

Exempel med en komplex dagbrottsverksamhet

5.7.4 *Anläggningar för rening av avloppsvatten från tätbebyggelse (med en kapacitet på minst 100 000 personekvivalenter)*

Vanligtvis kommer det att finnas ett ett-till-ett-förhållande mellan industrienhet och anläggning för anläggningar för rening av avloppsvatten från tätbebyggelse. En separat men relaterad avfallsverksamhet som tar emot och behandlar slam eller lakvatten från deponier skulle dock kunna drivas av samma företag och vara belägen vid samma industrienhet. I ett sådant fall skulle det finnas två eller flera anläggningar vid industrienheten.

Om en verksamhetsutövare av en industrianläggning äger ett reningsverk för avloppsvatten från tätbebyggelse (eller om reningsverket även fungerar som kommunal anläggning för avloppsvatten från tätbebyggelse) bör detta rapporteras som två olika anläggningar. Den industriella anläggningen bör sedan rapportera ett indirekt utsläpp (en överföring av föroreningar) till anläggningen för avloppsvatten från tätbebyggelse (så länge överföringen ligger över de gränsvärden som anges i bilaga II till förordningen om portalen för industriutsläpp).

5.7.5 *Foderbaserat vattenbruk med en årlig produktionskapacitet som överstiger 500 ton*

För definitionen av industrienhet gäller samma princip som användes för rapporteringen enligt förordningen om det europeiska registret över utsläpp och överföringar av föroreningar (se avsnitt 4.2). Vattenbruksanläggningar har i regel flera kassar, odlingsrännor eller tankar som sköts av samma verksamhetsutövare. En viss geografisk närhet förväntas mellan anläggningarna, för att betraktas som en och samma industrienhet. Det kan till exempel röra sig om flera burar som ligger i en vik utanför samma ö om de tillhör samma verksamhetsutövare. Burar på flera olika separata platser längs kusten utanför olika små öar i en skärgård som strålar samman på samma plats skulle också betraktas som samma industrienhet, om de har samma verksamhetsutövare.

Vid bestämning av denna verksamhet gäller gränsvärdet för kapaciteten på anläggningsnivå. Av det skälet bör försiktighet iakttas vid fastställandet av antalet anläggningar inom en industrienhet, för att undvika att anläggningen oavsiktligt faller under den kapacitetströskel som anges i bilaga I till förordningen om portalen för industriutsläpp. Definitionen av *teknisk koppling* har därför betydelse (se avsnitt 4.1). Teknisk koppling i en industrienhet för havsbruk innebär att flera burar, kassar eller enheter är fysiskt eller funktionellt sammankopplade genom till exempel gemensam infrastruktur (utfodring, vattensystem, övervakning) eller logistik (t.ex. en central punkt för lagring av foder, kemisk hantering, fångst och bortskaffande av avfall) och hanteras som en enda produktionsverksamhet.

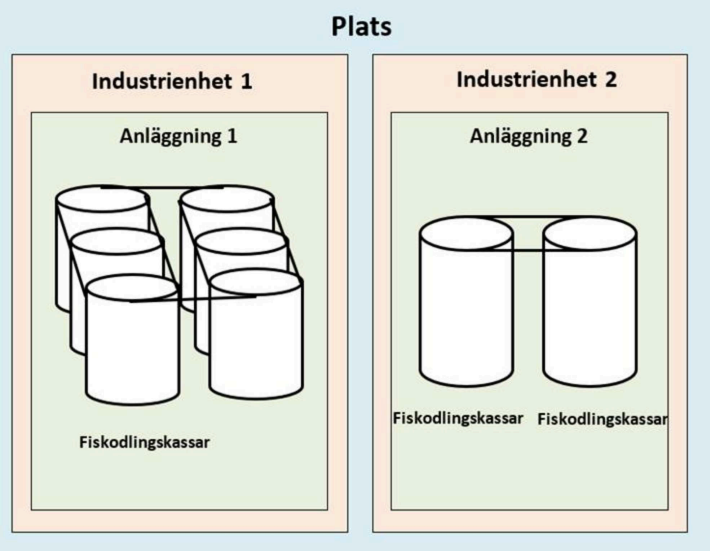
Även om olika vattenlevande arter kan medföra olika miljöproblem är deras förekomst i sig inte ett giltigt skäl till att dela upp samma industrienhet i flera anläggningar, eftersom beskrivningen av denna verksamhet inte är artrelaterad. Inom vattenbruksverksamhet kan det finnas fall där ett företag äger en uppsättning fiskkassar, men där vissa kassar (tillfälligt) delas med ett annat företag eller en annan verksamhetsutövare. I ett sådant fall bör uppsättningen kassar betraktas som en enda industrienhet, grundat på vem som äger dem. Ägaren skulle vara ansvarig för att rapportera alla utsläpp från alla

verksamhetsutövare som använder dess kasse eller kassar. Observera att användningen av begreppet *ägare* i detta sammanhang är ett undantag från den allmänna användningen av begreppet *verksamhetsutövare* i denna vägledning. I en situation där en behörig myndighet beslutar att kvantifiera utsläpp för verksamhetsutövaren, i enlighet med artikel 6.9 i förordningen om portalen för industriutsläpp, behöver verksamhetsutövarna inte göra det själva och rapportera dem till sina myndigheter.

Figur 5.16 visar ett scenario där två verksamhetsutövare var och en förvaltar en odling med olika antal enskilda fiskkassar. Dessa kassar är i regel fästa vid varandra, vilket skapar en teknisk koppling som bildar vad som kallas en odling inom vattenbruk. Figur 5.17 beskriver däremot ett något annorlunda scenario där anläggning 1 och anläggning 2 ägs av samma företag men kan hysa fisk som tillhör andra företag. Såsom förklaras ovan tillhör dessa anläggningar en och samma industrienhet (industrienhet 1) baserat på ägandet. Figur 5.17 visar dessutom en stor fisktank som drivs av ett annat företag, som utgör en separat industrienhet.

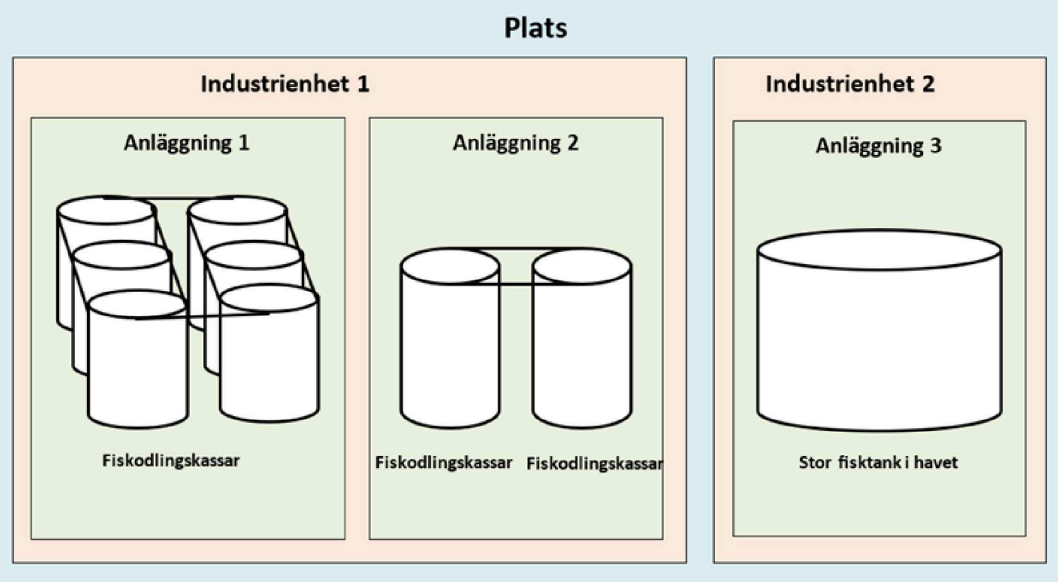
Figur 5.16

Exempel med en marin fiskodling med två verksamhetsutövare

Figur 5.17

Exempel med en marin fiskodling med flera verksamhetsutövare

5.7.6 *Anläggningar för byggnad och/eller nedmontering av fartyg, och för målning av eller borttagning av färg från fartyg, som har kapacitet att rymma fartyg som är 100 meter långa eller längre*

Denna verksamhet (verksamhet 8 enligt förordningen om portalen för industriutsläpp) omfattar mycket olika processer (dvs. byggnad, nedmontering, målning eller borttagning av färg). I de flesta fall kommer en anläggning endast att utföra en av dessa processer. Detta kommer vanligtvis att leda till ett ett-till-ett-förhållande mellan industrienhet och anläggning för denna verksamhet. Ett mycket stort komplex som ägs av samma verksamhetsutövare skulle dock kunna ha olika sektioner för var och en av dessa verksamheter (t.ex. en sektion för att bygga fartyg och en annan för att måla dem, båda sektionerna för fartyg som är 100 meter långa eller längre). I detta fall bör två anläggningar i industrienheten rapporteras, eftersom miljöpåverkan skiljer sig åt och processerna inte har någon koppling till varandra.

5.7.7 *Elektrolys av vatten för produktion av vätgas i industriell skala – anläggningar som inte omfattas av bilaga I till direktivet om industriutsläpp*

Denna verksamhet omfattar anläggningar som utför elektrolys av vatten som inte omfattas av verksamhet 6.6 i direktivet om industriutsläpp (definierad som ”Elektrolys av vatten för produktion av vätgas om produktionskapaciteten överstiger 50 ton per dygn”). De behöriga myndigheterna bör använda samma kriterier för att definiera anläggningarna som de som ingår i verksamhet 6.6, eftersom verksamheten är densamma men har olika kapacitetströsklar.

6. SLUTSATS

Denna vägledning innehåller detaljerad information om hur datarapportörer bör identifiera och rapportera platser, industrienheter och anläggningar enligt förordningen om portalen för industriutsläpp. I vägledningen framhålls den hierarkiska rapporteringsstruktur som krävs enligt förordningen om portalen för industriutsläpp och direktivet om industriutsläpp, baserat på Inspireförordningen, som syftar till att underlätta integreringen av rumsliga och miljömässiga data för beslutsfattande.

I vägledningen förklaras skillnaderna och förhållandena mellan platser, industrienheter och anläggningar, inklusive kriterierna för att identifiera tekniska enheter, fasta anläggningar och därmed förknippad verksamhet. Den tar också upp komplexiteten i att fastställa när flera anläggningar bör betraktas som delar av en och samma industrienhet, baserat på tekniska kopplingar och operativt beroende.

En analys av datauppsättningen för EU-registret över industrianläggningar 2022 visar att de flesta industrienheter har ett ett-till-ett-förhållande till anläggningar, med vissa skillnader mellan medlemsstaterna.

Komplexa situationer kommer att kräva en bedömning i varje enskilt fall och kan kräva samråd mellan utfärdare av tillstånd vid den behöriga myndigheten och EEA eller kommissionen. EEA:s hjälpcentral kan kontaktas på industry.helpdesk@eea.europa.eu.